

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 3

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

พูดพล่ามเรื่องไฟล์ต้นฉบับกันอยู่ได้

นิยายนะ ถ้าอยากอ่านก็ควรจะจ่ายเงินซื้ออย่างถูกต้องสิ

- sing N song

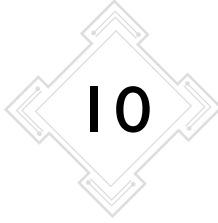
คำนำสำนักพิมพ์

ดูเหมือนว่าคิมดกจาจะไม่ใช่มนุษย์ที่รู้อนาคตของโลกใบนี้เสียแล้ว เพราะ
จู่ๆ ก็มีกลุ่มบุคคลปริศนาที่เรียกตัวเองว่า ‘นักพยากรณ์’ โผล่มา รบกวณแผนการ
ต่างๆ ของเขา ยิ่งกว่านั้นคือรบกวณจิตใจกันซะหมด!

คิมดกจาเลยต้องเอาตัวเข้าไปคลุกวงในเพื่อหาข่าวลั๊กหน้อย ซึ่งไปเบิกทาง
ที่ติงามที่สุดก็คือฐานะของ ‘ยูจุงฮยอก’ ตัวเอกของ ‘สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลก
ที่ล่มสลาย’ นั่นเอง

ถึงหน้าตาจะไม่ให้ แต่คาแร็กเตอร์ของตัวเอกที่ค่อนข้างจะน่าหมั่นไส้
คิมดกจาทะลุปรุโปร่งที่สุดแล้ว เรื่องปลอมตัวแค่นี้สบายมาก! มาร่วมลุ้น
ความลับของเหล่านักพยากรณ์ และลุ้นไม่ให้คิมดกจาของเราต้องโปะะแตก
กันเถอะ

Levon

สงครามแห่งอนาคต (6)

ไม่ได้เข้าใจผิดไปเอง

นัยน์ตาของชายคนนั้นหลังจากได้ยินชื่อของผม มันเบิกกว้างขึ้นในชั่วเสี้ยววินาที

“หรือว่า...”

เขามองสำรวจใบหน้าผมอย่างระมัดระวัง จะว่าไปใน ‘สามวิธียอด’ บรรยายเกี่ยวกับยูจุงฮยอกเอาไว้ค่อนข้างมากทีเดียว โดยเฉพาะบทบรรยายที่ว่าหมอนั้น ‘หน้าตาหล่อเหลา เจอบ่อยสุดๆ และใบหน้าของผมก็...

“ทำไม”

“ปะ...เปล่าครับ”

น้ำเสียงของชายคนนั้นแปรเปลี่ยนเป็นให้ความเคารพมากกว่าเดิม ผมไม่รู้หรือว่าทำไม แต่ในสมองของเขาคงจะคิดซับซ้อนน่าดู อย่างน้อยก็มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ไม่ผิดแน่ ผู้ชายคนที่อยู่ตรงหน้าผมคนนี้เป็นคนที่อ่านเรื่อง ‘สามวิธียอด’ แน่แน่นอน ทั้งการที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ใน [ลิสต์ตัวละคร] แล้วไหนจะเรื่องที่ตกใจเมื่อได้ยินชื่อ ‘ยูจุงฮยอก’ อีก ยิ่งทำให้ผมแน่ใจมากกว่าเดิม

นัยน์ตาที่เปี่ยมไปด้วยความร้อใจของเขาเบนไปหาฮีสยอนซองที่ยืนอยู่ข้างผม

[ตรวจสอบคุณลักษณะ]

...อย่างนี้สินะ คงคิดที่จะซุกค้ำข้อมูลนั้นเอง ผมจึงใจให้เวลาเขาสั่งตรวจ

อียฮยอนซองให้พอใจแล้วค่อยเปิดปากพูด

“ไอ้คนไร้มารยาท ระวังสายตาไว้หน่อยดีกว่านะ”

“...”

แค่นี้เขาก็คงจะตรวจสอบชื่อของอียฮยอนซองเสร็จแล้ว และก็คงได้รู้ความจริงแล้วด้วยว่าไม่สามารถตรวจสอบหน้าตาคุณลักษณะของผมได้ด้วย [ตรวจสอบคุณลักษณะ] ผมไม่รู้หรือว่าเขาอ่าน ‘สามวิธียอด’ ไปมากแค่ไหน แต่มันมีวิธีอยู่จำนวนหนึ่งที่จะทำให้คนที่ไม่รู้จักหน้าค่าตาของยูจุงฮยอกอย่าง เขาคนนี้เชื่อผม

หนึ่งในนั้นก็คือ [เนตรแห่งปราชญ์] สกิลระดับ SS ที่ใช้ป้องกันการตรวจสอบ และยังใช้ในการตรวจสอบคนอื่นได้อย่างทรงพลังนั่นเอง ตอนนี้ชายคนนี้เริ่มมั่นใจแล้วว่าผมครอบครอง ‘เนตรแห่งปราชญ์’

“ใช้สกิลระดับ B แบบนั้นตรวจสอบแล้วคิดว่าฉันจะไม่รู้?”

ความตกตะลึงปรากฏขึ้นในดวงตา เพียงไม่นานมันก็ลามไปทั่วใบหน้า ตำแหน่งที่นัยน์ตากลอบไปมาของเขาจับจ้องเป็นที่สุดท้ายคือ ‘ตรงแดง’ ของซุงมูโรที่อยู่บนหลังของผม มันก็แนบอยู่แล้ว เพราะขีดจำกัดสูงสุดเท่าที่เขาจะสามารถตรวจสอบได้ถึง ‘หลักฐานการเป็นยูจุงฮยอก’ มันตรวจได้ถึงแค่ตรงนั้น

“ไอ้เวรนี้...!”

หนึ่งในชายที่อยู่หัวแถวเล็งหอกมาที่ผมอย่างขมขู่ พวกนี้คงจะยังประเมินสถานการณ์ไม่ออก แต่แล้วในจังหวะที่จงฮยอนกับอียฮยอนซองกำลังจะก้าวออกมาข้างหน้า

โพละ!

ศีรษะของชายที่ถือหอกก็ระเบิดออก เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมา รวากับน้ำพุ คนทั้งกลุ่มกรี๊ดร้องพร้อมทรุดตัวลงไปกองกับพื้น ผมมองเห็นสีหน้าตึงเครียดของชายตรงหน้าผ่านน้ำพุเลือดที่ไหลออกมาไม่ขาดสาย

...ดูไอ้บ้านี่มันทำเข้า

เขาแหวกผู้คนในกลุ่มออกแล้วเดินเข้ามาหาผมช้า ๆ

“ขอโทษด้วยครับ ดันให้ท่านผู้สูงส่งต้องเห็นภาพแย่งๆ เสียแล้ว”

“อะไรกัน แกเป็นใคร”

เขาพยายามควบคุมสีหน้าตัวเองเมื่อได้ยินวิธีการพูดจาที่เย็นชา หมอนี้ไม่เลวเลย แต่ก็นะ ถ้าผมเป็นเขา บางทีอาจจะหัวโຈระเปิดไปแล้ว

“ผมขอแนะนำตัวอย่างที่เป็นทางการนะครับ ผมชื่ออีของกุก รับหน้าที่เป็น ‘รองผู้แทน’ สถานีทมมโยครับ”

เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม ก่อนจะโค้งศีรษะให้เอียงมีมารยาท ไทหนดูชิ ั้งมลองเล่นโรลเพลย์เป็นยูจฮยอกเต็มตัวกันเลยดีมัย

หลังจากจ้องหน้าเขาเขม็ง ผมก็เปิดปากพูดเสียงเย็นชา

“ทงมโย? ดี ั้งก็เสหัวไปได้แล้ว”

“...ครับ?”

“ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปที่นี่เป็นสถานีของฉฉฉ ฉฉฉไปซะ”

เขาอ้าปากค้าง

“นี่มันอะไรกัน...”

“ฟังที่ฉฉฉพูดไม่รู้เรื่องหรือไง”

ผมก้มมอง ‘แท่นเสียบขง’ ที่มี ‘ขง’ ของสถานีทมมโยปักอยู่ อีของกุกเพิ่งจะเข้าใจว่าผมพูดถึงอะไร

“นะ...นั่นเป็นไปไม่ได้ครับ สถานีที่ถูกครอบครองแล้วไม่สามารถส่งมอบให้คนอื่น...”

“คิดว่าฉฉฉโง่หนักหรือไง แกเป็นรองผู้แทนไม่ใช่หรือ”

“ครับ?”

“ในเมื่อมีสิทธิ์ในฐานะรองผู้แทนก็ยอมส่งมอบสถานีได้อยู่แล้ว เรื่องแค่นี้ไม่รู้?”

“...!”

“ฉฉฉจะนับถึงสาม ถ้าไม่ส่งมันมา ฉฉฉจะตัดคอพวกแกทั้งหมด หนึ่ง”

ใบหน้าของอีของกุกแข็งทื่อ พวกเขาขยับเข้ามาล้อมผมไว้แล้วเริ่มแผ่จิตสังหารรุนแรงออกมา จองฮิวอนกับฮียอนซองมีสีหน้ากระวนกระวายใจเพราะไม่รู้ว่าจะทำไม่จู่ๆ ผมถึงได้ทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้ ส่วนผมยังคงพูดต่อ

“ฟังเหมือนฉฉฉล้อเล่น? สอง”

หรือจำไม่ค่อยได้ เพราะอ่านฉฉฉนี่ไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน คงจะลืมไปแล้ว

สินะว่ายูงฮยอกเป็นคนแบบไหน ได้ ถ้าอย่างนั้นผมจะช่วยฟื้นความจำของพวกเขาให้เอง

[สกลิลเฉพาะตัว ‘พลังดวงดาราบริสุทธิ์ Lv.2’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[‘คมดาบแห่งศรัทธา’ ถูกเปิดใช้งาน!]

สีหน้าของอีซองถูกขีดเผือดเมื่อได้เห็นแสงสว่างสีขาวแผ่ซ่านออกมาจากคมดาบ

นี่คือเกมไก่ตืด¹ การที่ยังจำชื่อของยูงฮยอกได้แสดงว่าอย่างน้อยเขาก็ต้องรู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนยังไง ถ้ารู้ว่ายูงฮยอกในช่วงเริ่มเรื่องเป็นคนโหดเหี้ยมแค่ไหน เขาจะไม่มันวันปล่อยให้เกิดการต่อสู้ขึ้นเด็ดขาด แต่ถ้าไม่ได้รู้จักยูงฮยอกดีขนาดนั้น? ก็ไม่เกี่ยวอยู่ดี จะสู้ก็สู้ ถ้ารู้ว่าจะแพ้ก็แค่หนีไป แต่ถ้าเป็นผมในตอนนี้นะก็ นับว่าแข็งแกร่งพอที่จะสู้ระดับนั้นได้อยู่

“สาม”

และในวินาทีที่ผมเปิดปากพูดพร้อมกับบรรยากาศซึ่งตึงเครียดจนถึงขีดสุดนั่นเอง

“ตะ...เดี๋ยวครับ! ให้ ผมจะมอบให้!”

ไอ้เวรนี้ เขาอ่าน ‘สามวิธียอด’ ก็จริง แต่คงไม่ได้อ่านอย่างละเอียด

“ไม่จำเป็น”

“..ครับ?”

“แกตอบช้าไป”

“ครับ?”

“แค่นี้ที่เดียวไม่พอ มอบทงแดมุนให้ฉันด้วย”

จงฮยอนที่ยืนอยู่ข้างๆ มีสีหน้าตกตะลึง แววดาบงบอกว่าท่าแบบนี้จะไม่ใช่ไรหรือ มันไม่ใช่อะไรหรอก ไมลี ผมจำเป็นต้องใช้วิธีนี้แหละ เพราะตอนนี้ผมคือยูงฮยอก เพื่อที่จะทำให้คนพวกนี้เชื่อว่าผมคือยูงฮยอกตัวจริง

¹ เกมไก่ตืด (Chicken Game) คำว่า ‘ไก่’ เป็นศัพท์แสลงของชาวตะวันตก หมายถึงคนซื่อฉลาด ใจเสาะ ชื่อเกมนี้จึงหมายถึงการวัดใจว่าฝ่ายไหนจะซื่อฉลาดกว่ากัน มักยกตัวอย่างถึงการให้ผู้เล่นเกมขับรถพุ่งเข้าหากัน ถ้าใครเป็นฝ่ายหลบจะถือว่าเป็นผู้แพ้และถูกตราหน้าว่าเป็นไก่ใจเสาะ ถ้าหักพวงมาลัยรถหลบทั้งสองฝ่าย แสดงว่าซื่อฉลาดพอกัน

ต้องทำตัวหยาบคายให้มากกว่านี้

ผมเล็งตาไปยังอีซองกุกพลางเอ่ย

“ถ้าไม่ให้งั้นก็ถือว่าเมื่อครู่ไม่มีข้อตกลงอะไรทั้งนั้น”

“ตะ...แต่ว่า...!”

“ฉันจะนับถึงสามอีกครั้ง หนึ่ง”

สีหน้าของอีซองกุกเปลี่ยนไปในพริบตา เขาเริ่มเชื่อแล้วว่าผมคือยูจุงฮยอก บางทีตอนนี้คงจะร้อนใจน่าดู ถ้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับตัวเอกที่นี้เขาจะมีสภาพแบบไหน ก็เห็นกันอยู่ชัด ๆ

สรุปแล้วพวกนี้จะรับมือแบบไหนกันนะ ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับคนพวกนี้ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาจะรับมือกับสถานการณ์นี้ยังไง

“อะ...ผมสามารถใช้อำนาจของผมส่งมอบสถานีวิจัยยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทางแดมุนให้ได้ครับ! แต่ว่า...”

“แต่ว่า?”

“ผมไม่มีอำนาจพอจะส่งมอบสถานีวิจัยแดมุน...ถ้าไม่รังเกียจ ลองไปพบกับผู้แทนกลุ่มพวกเราดูมั๊ยครับ”

รับมือได้เยี่ยม เป็นเหยื่อแบบที่ผมกำลังต้องการพอดีเชียว อีซองกุกยังคงพูดปล้ำมต่อ

“ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณยูจุงฮยอกมากเลยครับ ท่านผู้แทนเองก็เผื่อรอเพราะอยากพบคุณยูจุงฮยอกเหมือนกัน ได้โปรดมอบโอกาสให้กลุ่มของพวกเราได้สนทนากับคุณยูจุงฮยอกด้วยเถอะครับ”

“รู้จักฉัน?”

“พวกเราจะไม่รู้จักคุณยูจุงฮยอกได้ยังไงล่ะครับ”

อีซองกุกสะดุ้งเฮือกทันทีที่หลุดปากพูดออกมาแบบนั้น เขายกมือขึ้นปิดปาก คงจะคิดว่าตัวเองเผลอพูดอะไรประหลาด ๆ ออกมานั้นแหละ เพราะตอนนี้ยังเร็วเกินไปที่ยูจุงฮยอกจะมีชื่อเสียง

“อะ...ยังไงก็ตาม ถ้าจะกรุณาร่วมทางไปด้วยกัน จะถือเป็นเกียรติในชีวิตของผมมากเลยครับ”

ได้ ถือว่าเขาผ่านการทดสอบ ผมมองหน้าเขาก่อนจะตอบ

“ดี งั้นก็นำทางไป”

สีหน้าของอีซอกุกเปลี่ยนแปลงเป็นสติโล่งขึ้นทันตา เขาพูดพล่ามไร้สาระต่อ

“ไม่ต้องกังวลเรื่องอื่นนะครับ ผมขอสาบานด้วย [เกียรติแห่งราชา] เลยว่า จะไม่มีใครทำร้ายคุณยูจุงฮยอกได้แม้แต่ปลายเล็บ”

[อีซอกุก] รองผู้แทนกลุ่มสถานีทงโยสาบานด้วย ‘เกียรติแห่งราชา’]

[หากผิดคำสาบาน อีซอกุกจะได้รับทลงโทษ]

เป็นคนใจร้อนเสียจริง แต่ถ้าเขาคิดว่าผมคือยูจุงฮยอกจริงๆ ก็ต้องทำแบบนี้ แน่อยู่แล้ว ดูเหมือนว่าความเข้าใจเกี่ยวกับยูจุงฮยอกในช่วงเริ่มเรื่องของพวกเขา จะเตลิดไปไกลกว่าที่ผมคิด?

ถ้าอย่างนั้นผมก็ต้องเล่นให้มันสมบทบาทหน่อยแล้วสิ

“ทำร้ายฉัน? อย่างพวกแก?”

“แน่นอนว่าต่อให้พวกเราพร้อมมือกันทั้งหมดก็คงไม่สามารถแตะได้แม้แต่ปลายนิ้วของคุณยูจุงฮยอกหรอกครับ ฮ่า ๆ ๆ เชิญ...ทางนี้เลยครับ”

“เดี๋ยว”

“ครับ?”

ผมชี้ไปยัง ‘แท่นเสียบธง’ ของสถานีอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ทงแดมุน

“มอบมันให้ฉันก่อนค่อยไป”

“...”

[คุณได้รับมอบ ‘สถานีอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทงแดมุน’]

[การครอบครองในปัจจุบัน : ชุงมูโร (ฐานทัพหลัก), มยองดง, สถานีอุทยานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทงแดมุน]

[ค่าความสำเร็จสะสมของ ‘ธงแดง’ เพิ่มสูงขึ้น]

ธงของสถานีเปลี่ยนไปต่อหน้าผม

เริ่มต้นได้ดี ไม่น่าจะง่ายแบบนี้จริงๆ นะเธอ

“งั้นก็ไปกันเถอะ”

พอมองอีซอกุกที่ไหลลื่นท่าไม่หยุดแล้ว ผมก็รู้สึกแปลกๆ ผมจะใช้ชีวิตในฐานะยูจุงฮยอกแบบนี้ได้จริงๆ นะหรือ

ไม่นานหลังจากนั้นพวกเขาก็มุ่งหน้าสู่สถานีทงมโยด้วยการนำทางของอีซองกุก

พวกคนในกุ่มทงมโยที่ไม่ได้รู้จักผมกระซิบกระซาบกัน บรรยากาศตึงเครียด แต่พวกเขาไม่สามารถประท้วงอะไรได้เพราะท่าทีของอีซองกุกแข็งกร้าวมาก

ผมกับสมาชิกกุ่มเดินรั้งอยู่ท้ายแถว อีฮยอนซองเอาแต่ล้งเลเมาตั้งแต่เมื่อครู่ที่แล้ว เขามองหน้าผมก่อนจะยอมเปิดปากพูดในที่สุด

“คือว่า คุณดก...”

จองฮยอนผู้มีไหวพริบดีเยี่ยมถองคอกเข้าที่สี่ข้างของอีฮยอนซอง เสียงลมดังออกมาจากปอดพร้อมกับที่อีฮยอนซองครางเสียงแผ่ว

สมแล้วที่เป็นจองฮยอน ขนาดไม่รู้สถานการณ์แน่ชัด แต่เธอก็ยังรู้จักไหลตามน้ำไปก่อน ผมขยับปากพูดแบบไม่มีเสียง

‘ไม่ต้องให้บอกก็รู้ใช่ไหมว่าต้องทำยังไง’

‘อะ คร่าวๆ’

ผมมองจองฮยอน ก่อนจะหันไปมองคังอิลฮุนที่อีฮยอนซองแบกไว้ คนที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือชายคนนี้

‘ปิดปากเขาให้ดี เข้าใจนะครับ’

จองฮยอนพยักหน้าเล็กน้อยแล้วทำท่าแปลกๆ หญิงสาวคุกเข่าลงตรงหน้าผม ก่อนจะตะโกนออกมาเสียงดังผิดปกติ

“อะ ท่านยูจุงฮยอก! ฉันจะทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดค่ะ!”

ใครมาเห็นเข้าคงได้คิดว่าเธอเป็นอัศวินในยุคกลางกันพอดี ที่น่าตลกคือขนาดอีฮยอนซองยังสะดุ้งตกใจ รีบทำเรื่องบ๊ายบอแบบเดียวกัน

“นะ... น้อมรับคำสั่งครับ...!”

อีซองกุกที่เดินนำอยู่หัวแถวสะดุ้งหันมามองทางนี้ด้วยเพราะตกใจเสียงของทั้งคู่ สถานการณ์น่าอับอายขายหน้า แต่โดยรวมก็ถือว่าดี ผมไม่สามารถอ่านความคิดของอีซองกุกได้ แต่ถ้าอ่านได้ ผมว่าเขาจะต้องคิดแบบนี้แน่...

「นี่แล้วเชียว นั่นคือยูจุงฮยอกไม่ผิดแน่」

อีซองกุกสบตาเข้ากับผมก่อนจะรีบหันหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว

...นี่คงจะเป็นความรู้สึกส่วนตัวเอกลินะ

ผ่านไปไม่นานพวกเขาก็มาถึงซานซาลาสถานีทมโยจนได้ กลุ่มนี้ค่อนข้าง
แข็งแรงแรงทีเดียว ผู้คนมากมายรวมตัวกันอยู่ในซานซาลา บางคนถืออาวุธคล้าย
กับกลุ่มของอีซองกุก แต่คนส่วนใหญ่ไม่ได้มีอาวุธอย่างพวกเขา

บางที่อาจจะเป็นพวกคนเร่ร่อนที่สูญเสียกลุ่มและสถานีไป

“ทำงานเร็ว ๆ หน่อย!”

“หะ...ทราบแล้วครับ”

พวกนั้นบางส่วนกำลังจัดการเลื้อยเหนือหูกระฆอน และบางส่วนก็แยกชิ้นส่วน
ซากศพของสัตว์ประหลาดเพื่อทำอุปกรณ์เครื่องมือ โดยอยู่ภายใต้การจับตามอง
ของกลุ่มทมโย

เรียกได้ว่าเป็นชนชั้น ‘ทาส’ มันเป็นภาพทั่วไปที่พบเห็นได้บ่อยในยุคที่มี
พระราชา จองฮิวอนขมวดคิ้ว

“นี่ไม่ใช่อาณาจักรจริง ๆ ลักหน่อย...”

ผมหันไปพูดกับจองฮิวอน

“อย่าบุ่มบามทำอะไร รออยู่ตรงนี้ คอยสังเกตสถานการณ์ก่อน”

“เพ้อ้อ...”

ผมเฝ้าจองฮิวอนแล้วเริ่มสังเกตการณ์รอบ ๆ เพราะต้องคิดเผื่อว่าจะมี
ตัวแปรอื่นที่ผมไม่รู้อีก ในนิยายต้นฉบับ ทมโยเป็นสถานที่ค่อนข้างสำคัญ
ถ้าผมจำไม่ผิด...ผู้นำของที่นั่นจะเป็น ‘คนเก็บตัว’ คนนั้น

แต่ในเมื่อเหล่านักพยากรณ์เข้ามาแทรกแซงแบบนี้แล้ว มีโอกาสสูงมาก
ที่ทิศทางของเรื่องจะเปลี่ยนแปลงไป ผมมองหลังศีรษะของอีซองกุกที่เดินอยู่
ไม่ไกลพลางครุ่นคิดไปด้วย

ตอนนี้มีอยู่สองเรื่องที่ผมสงสัย

หนึ่ง ‘อีซองกุกมี ‘ไฟล์ต้นฉบับ’ อย่างผมหรือเปล่า

สอง <เหล่านักพยากรณ์> อย่างเขามีด้วยกันกี่คน

และถ้าจะมีไปถึงข้อที่สามก็คงจะเป็นคำถามว่าคนพวกนี้มี ‘สกิล’ เหมือน
อย่างที่ผมมีหรือเปล่า...แต่คงไม่มี เพราะถ้ามี ‘อีซองกุกควรจะใช้ [ลิสต์ตัวละคร]
เหมือนผมไปแล้วตั้งแต่แรก ไม่ใช่ [ตรวจสอบคุณลักษณะ] แบบนั้น อีกอย่าง
ดูจากการที่ไม่มีข้อความแจ้งเตือนขึ้นมาตอนผมใช้ [ลิสต์ตัวละคร] แสดงว่า

หมอนี่ไม่ได้มี [กำแพงที่สี่]

หรือก็คือเจ้าพวกนี้เป็นเคสเดียวกับยูซังอาและอีกิลยอง

แต่ก็นะ คนที่อ่านนิยายกว่าสามพันตอนมีแค่ผมคนเดียว ถ้าไอ้พวกที่อ่านไปแค่ไม่กี่สิบตอนอย่างเจ้าพวกนี้มีสเกลแบบเดียวกันกับผม มันก็ไม่ยุติธรรมต่อผมเลยไม่ใช่หรือไง

เท่านี้ก็พอจะเอาได้แล้วว่าพวกนี้ไม่ได้มี 'โพล์' อยู่ในมือ แต่ยังไงก็ต้องเพื่อไว้ก่อน...ว่าแต่ไอ้เวรนั่นมันเอาแต่มองอะไรอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว

อีซองกุกกำลังแอบดูสมาร์ตโฟนของตัวเอง

[ใช้ 5,000 เหรียญ เพิ่มค่า 'ความเร็ว']

[ความเร็ว Lv.20 -> ความเร็ว Lv.30]

[ความคล่องแคล่วอันน่าตกใจไหลเวียนไปทั่วร่างของคุณ]

ผมขยับเข้าไปใกล้อีซองกุกด้วยความเร็วดุจจรวด

“ดูอะไรขนาดนั้น”

“หะ...หะ? ไม่มีอะไรครับ!”

เขารีบปิดสมาร์ตโฟน ซ่อนมันไว้ข้างหลังอย่างรวดเร็ว แม้จะเป็นช่วงเวลาเพียงแค่วินาที แต่ผมก็ยังเห็นหน้าจอผ่านๆ กลองข้อความที่คุ้นเคยบนพื้นหลังสีเหลือง แต่กลับรู้สึกว่ามันบางอย่างผิดแผกยังไงชอบกล

ถ้าสายตาของผมมองไม่ผิดละก็ ที่ผมเห็นเมื่อครู่นี้จะต้องเป็นหน้าจอของ ‘ห้องแชตรวม’ อย่างแน่นอน

อินเทอร์เน็ทใช้ได้อย่างนั้นหรือ ที่นี่เนี่ยนะ?

เป็นไปได้ เพราะหลังจาก ‘ซินาริโอ’ เริ่มขึ้น อินเทอร์เน็ททั่วกรุงโซลก็ถูกบล็อกเนื่องจากการเปิดใช้ช่องของพวกโทแกบีแล้ว

ไม่สิ เดี่ยวก่อน ที่นี่คือสถานีทงมโยที่มี ‘คนเก็บตัว’ คนนั้นอยู่...อย่างนี้นี่เอง เพราะแบบนี้อินเทอร์เน็ทถึงได้ใช้การได้?

อีซองกุกแอบสังเกตท่าทีของผมด้วยท่าทางกระสับกระส่าย ก่อนจะเปิดปากพูด

“คือว่า ท่านยูจุงฮยอกครับ?”

“ทำไม”

“ถึงแล้วครับ ท่านผู้แทนรออยู่ข้างในครับ”

ผมมองเห็นที่ผ้าใบขนาดกลางที่จัดวางอย่างชุลีๆ ตรงกลางซานซาลา ถึงแม้จะได้ชื่อว่าเป็นผู้แทน แต่ข้าวของที่ใช้กลับดูแย่

“นำทาง”

ไอชองกุกโค้งศีรษะลงแล้วนำทางผม ทันทีที่เปิดเดินที่เข้าไปก็พบว่าข้างในนี้ค่อนข้างทรูทรากทีเดียว สภาพดูดีจนแทบไม่ยากเชื่อว่าจะสร้างจากเดินที่ผ้าใบเก่าๆ

พื้นปูพรมสีแดง เตียนนอนดูแล้วน่าจะขโมยมาจากโรงแรมหรู มีกระทั่งโต๊ะสำหรับประชุมด้วย แถมนั่งมีโต๊ะทำงานที่ติดตั้งคอมพิวเตอร์ไว้อีก

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือเด็กหนุ่มที่กำลังจดจ่ออยู่กับการใช้คอมพิวเตอร์เล่นอินเทอร์เน็ต ใบหน้าดูแล้วน่าจะอายุมากกว่ากิลยองไม่กี่ปี ใต้ตาหมองคล้ำ เขาสวมชุดนอนนั่งอยู่บนเก้าอี้

และธงสีน้ำเงินที่ถูกถอดเอาไว้แน่น

น่าที่งั้นมัด เด็กหนุ่มคนนี้ก้าวผ่าน ‘เส้นทางแห่งราชา’ มาได้กว่าครึ่งทางแล้ว

[สกลิเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

<ข้อมูลตัวละคร>

ชื่อ : ฮันตงฮุน

อายุ : 17 ปี

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : เจามีตหลังมาน

คุณลักษณะ : คนเก็บตัวผู้รักสันโดษ (วีรบุรุษ)

สกลิเฉพาะตัว : [อินเทอร์เน็ตดวงกว้าง Lv.5], [จัดการคอม-เมนต์ Lv.3], [โจมตีทางคีย์บอร์ด Lv.3], [กินน้อย Lv.6], [ปิดกั้นคลื่นเสียง Lv.2]...

อักขระ : [ตัวตนจิตใจจาง Lv.2]

ค่าสถานะ : [ความแข็งแกร่ง Lv.10], [พลังกำลัง Lv.10], [ความเร็ว Lv.19], [พลังเวท Lv.26]

ผลการประเมินโดยรวม : ‘คนเก็บตัวผู้รักสันโดษ’ ผู้อยู่บนจุดสูงสุดของคนเก็บตัว รักความสันโดษเป็นอย่างยิ่ง สามารถเจาะทะลุช่องของเหล่าโทแกบีด้วยสกีล [อินเทอร์เน็ทวงกว้าง] และติดตั้งสายแลนเสมือนจริงได้ ครอบครองความสามารถที่นำทั้งในการยุยงฝูงชน แต่กลไกการป้องกันตัวยังไม่แข็งแกร่งพอ สภาพจิตใจจึงอ่อนแอมาก กลุ่มดาวผู้สนับสนุนของตัวละครนี้ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับอวตารของตัวเอง

* ตัวละครดังกล่าวตกอยู่ภายใต้การสะกดจิตอันทรงพลัง

ผมจำได้แม่น

ราชาแห่งทงมโย

อีกไม่นานเด็กหนุ่มคนนี้จะกลายเป็น ‘ราชาแห่งงามิตผู้รักสันโดษ’ ราชาตัวน้อยผู้นำสารกำลังยุ่งอยู่กับการตอบความเห็นบนอินเทอร์เน็ท

- ว่าแต่จริงหรือที่ว่ามีแคกรูจโซลที่ถูกแยกออกเป็นเอกเทศนะ 5555
ราคาที่ดินในคังนัมคงร่วงแน่~~ พวกคนรวยเพราะเก็งซื้อที่ดินคงจะน้ำตาไหลพราวเลยสิ

└ ไม่ๆ ไม่ได้มีแคโซลนะ เมืองหลวงทั่วโลกเป็นเหมือนกันหมด โทเกียว ปักกิ่งเองก็ถูกขังอยู่ในโดมนั่นทั้งนั้น

└ ปฏิบัติการชิงคืนกรูจโซลเป็นไงบ้าง ไม่ใช่ว่าเริ่มไปเมื่อวานหรือ

- ทีๆ มีข่าวลือว่าคนในนั้นตอนนี้มีพลังพิเศษกันหมดเลย 55555
บ้าไปแล้ว นี่ไม่ใช่นิยายแฟนตาซีสักหน่อย...

└ มันเป็นแฟนตาซีตั้งแต่ตอนที่พวกลัทธิประหลาดโผล่มาแล้ว

หน้าต่างอินเทอร์เน็ทที่คูนเคยกลับดูแปลกตา

จู่ๆ ผมก็ตระหนักได้ว่าน้ำมันของจริง ไซ้แล้ว นี่คือสถานการณ์ที่พวกเรากำลังเผชิญอยู่ ผู้คนมากมายข้างนอกนั้นยังไม่รู้ว่าความจริงแล้วข้างในนี้เกิดอะไรขึ้น

ในที่สุดปลายนิ้วของราชาหนุ่มน้อยก็เริ่มขยับ

-ว่าแต่พวกนายเคยได้ยินเรื่อง <เหล่านักพยากรณ์> บ้างมั๊ย ไม่รู้หรือ
ว่าคืออะไร แต่เป็นพวกที่อ้างว่ารู้ความลับของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นละ ทีี่ๆ

[ตัวละคร ‘ฮันดงฮุน’ เปิดใช้งาน ‘จัดการคอมเมนต์ Lv.3’]

ทันทีที่ข้อความเปิดใช้งานแจ้งเตือนมา คอมเมนต์นับสิบๆ อันก็เหมือนถูก
แม่เหล็กดูดให้ไปอยู่ข้างใต้ข้อความที่เด็กหนุ่มพิมพ์ลงไป

└ หลอกกันอยู่แล้ว ใครจะไปเชื่อเรื่องแบบนั้น บ้าเหวอ

└ ไม่นะ ฉันก็เคยคิดแบบนั้น แต่ไม่ใช่ละ...ก่อนหน้านั้นไม่นานมีคนตาพิพย์
หรือนักพยากรณ์อะไรเนี่ยแหละพูดไว้ เห็นว่าเรื่องทั้งหมดเป็นไปตามที่พวกนั้น
พูดจริงๆ

└ จริงดิ ต้นตอของพวกนั้นมาจากไหน ขอลิงก์หน่อย

ข้อความตอบกลับพวกนั้นเริ่มแพร่กระจายไปทั่วอินเทอร์เน็ต น่าที่ง ผม
ไม่นึกเลยว่าความสามารถพวกนี้จะเอามาปรับใช้ในรูปแบบนี้ได้ด้วย

“ท่านผู้แทนฮันดงฮุน”

เสียงเรียกของอีซองกุกทำให้เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นในที่สุด

“แขกผู้สูงส่งมาเยือน เชิญทักทายครับ”

หยันตาโหลลิกของฮันดงฮุนหันมามองผม

“สะ...สะ...สวัสดี...สวัสดี...ครับ”

ฮันดงฮุนไม่ได้อยู่ในสภาพปกติ เด็กหนุ่มที่เคยถูกเลือกเป็นราชาคนที่เจ็ด
ของกรุงโซลใน ‘สามวีรรอด’ กลับดูซบผอมได้ถึงขนาดนี้ จริงอยู่ว่าเดิมที่เขาเป็น
พวกเข้าสังคมไม่ได้อย่างรุนแรง แต่ก็ไม่ได้เป็นหนักแบบนี้

ฮันดงฮุนลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ โต๊ะ
แล้วยกมือขึ้นกัตปลายเล็บไม่หยุด

อีซองกุกยกยิ้มด้วยความพอใจ

“ท่านอยู่จูงฮยอกครับ ถ้าอย่างนั้นก็ลองคุยกับท่านผู้แทนดูนะครับ”

ผมมองฮันดงฮุนนิ่งๆ แล้วเสะเยิ้มออกมา

“คุย? คุยเรื่องอะไร”

“ครับ?”

“นี่เล่นตลกกับฉันหรือไง”

นัยน์ตาของฮันดงฮุนว่างเปล่า

“...บอกว่าเด็กนี้เป็น ‘ผู้แทน’ ั้งั้นหรือ”

หากเป็นไปตามนิยายต้นฉบับ เดิมทีเด็กหนุ่มคนนี้เป็นผู้แทนของสถานีนั่นแน่ แต่ก็แค่นั้นเท่านั้น... คำว่า ‘ผู้แทน’ ไม่ได้หมายถึง ‘อำนาจที่แท้จริง’

“คิดจะหลอกฉันไปจนถึงเมื่อไหร่ พวกแกเอาตุ๊กตามานั่งแทน แล้วจะให้ฉันคุยกับมัน?”

ผมหันไปมองข้างๆ อีของกุกมือสั้นไม่หยุด บางทีพวกนี้คงไม่ทันคิดว่า [เนตรแห่งปราชญ์] จะมองทะลุได้กระทั่งความจริงพวกนี้ หมอนั้นเปิดสมาร์ทโฟนขึ้นมาตรวจเช็คอะไรบางอย่าง ก่อนจะถอนหายใจเฮือก

“...ท่านยูจุงฮยอกไม่ธรรมดาเลยจริงๆ นะครับ ได้โปรดยกโทษให้ความเลินเล่อของผมด้วย”

“คนคุณสถานี่คงจะเป็นแกลีนะ ไซม์ยั”

“ใช่ครับ”

“คนอื่น ๆ รู้หรือเปล่า”

“มีแค่ไม่กี่คนเท่านั้นครับที่รู้”

ใช้คนที่ครอบครองความสามารถอันแข็งแกร่งเป็นหุ่นเชิด แล้วควบคุมสถานี่เอาไว้ในกำมือ เป็นสคริปต์ที่ใน ‘สามวีรรอด’ ก็ใช้อยู่บ่อยๆ แต่พอได้มาเห็นด้วยตาตัวเองจริงๆ แบบนี้แล้วรู้สึกแปลกๆ ซอบกล

“ถ้าแกเป็นคนกุมอำนาจตัวจริง แล้วจะพาฉันมาถึงที่นี่ทำไม”

“เพื่อหลบเลี่ยงสายตาผู้คนครับ ผมไม่รู้ว่าคุณทราบหรือเปล่า แต่รอบๆ เติร์ทหลังนี้มี [ปิดกั้นคลื่นเสียง] รัยไว้ครับ”

ผมคาดการณไว้แล้ว เพราะฮันดงฮุนมีสติลแบบนั้นอยู่จริงๆ

“คงเป็นเรื่องสำคัญมากสินะ”

“ใช่ครับ เป็นเรื่องที่สำคัญต่อท่านยูจุงฮยอกและต่อพวกเราทุกคนครับ”

“พวกแกทุกคน?”

อีของกุกสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ก่อนจะเปิดปากพูด

“ผมคือ <เหล่านักพยากรณ์> ครับ พูดให้ถูกก็คือเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น”

ในที่สุดข้อมูลที่ต้องการก็หลุดออกมาสักที ผมเฝ้ารอคำพูดประโยค

ถัดไปของเขายู้งีบ ๆ

“ความปลื้มปิติที่พวกผมรู้สึกในตอนนี้อย่างสูงเลยคงไม่มีวันเข้าใจหรอกครับ เพราะผมกับเพื่อน ๆ เฝ้ารอวันแห่งชัยชนะอันแสนยิ่งใหญ่ของท่านยู้งยอกออกมาโดยตลอด”

จู่ ๆ หมอนี้ก็เริ่มพูดอะไรแปลกประหลาด

“พวกเราทราบความสามารถพิเศษของท่านยู้งยอกกันอยู่แล้วครับ ปาฏิหาริย์ที่ช่วยให้อ่อนกลับไปยังอดีตได้อีกครั้งไม่ว่าจะตายไปกี่หน พลั้งพิศษที่ในโลกนี้มีแต่ท่านยู้งยอกเท่านั้นที่ได้รับ!”

ผมกังวลเรื่องการคัดกรองของพวกกลุ่มดาวยู้งเล็กน้อย แต่ตั้งใจฟังต่อไปก่อนแล้วกัน

“ท่านยู้งยอกใช้ชีวิตแบบนี้เข้าไปซ้ำมาหลายรอบแล้ว ต่อสู้กับพวกศัตรูอันแสนร้ายกาจ ต่อสู้ร่วมกับผู้คนในโลกนี้เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทั้ง ๆ ที่โอบกอดความทรงจำอันแสนอ้างว้างเอาไว้เพียงลำพัง... พวกเรานับถือจิตวิญญาณอันสูงส่งของท่านมากจริง ๆ ครับ”

เจ้าหน้าที่ประจำประตูคนแก่งเซมัด ถ้ายู้งยอกมาได้ยินเข้า หมอนั่นคงซาบซึ้งใจจนน้ำตาไหลพรากเลยละมั้ง เอาไว้ต่อไปเวลายู้งยอกรู้สึกเศร้าขึ้นมาสงสัยผมคงต้องลองพูดคำพวกนี้ออกไปบ้างแล้ว

“แต่ท่านยู้งยอกเองก็คงจะตระหนักได้จากการย้อนกลับรอบที่ผ่าน ๆ มา ถึงแม้ท่านยู้งยอกจะมีปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ ทว่าอย่างไรก็ไม่อาจสู้กับภัยพิบัติที่ใกล้จะมาเยือนได้ด้วยตัวคนเดียว”

คำพูดนั้นถูกต้องไม่น้อย

“แต่ท่านยู้งยอกครับ การย้อนกลับรอบนี้จะต้องแตกต่างออกไป เพราะคุณมีพวกเราอยู่ข้างหลังครับ พวกเรา <เหล่านักพยากรณ์> ได้รับพรพิเศษพวกเราถูกส่งมายังการย้อนกลับรอบนี้เพื่อช่วยเหลือท่านยู้งยอกครับ”

ว้าว ดูพูดเข้าลิ

อีซอกกูยืมจาง

“ฟังดูแปลกใจมั๊ยครับ ทำไมจู่ ๆ พวกคนที่ไม่เคยมีตัวตนในการย้อนกลับรอบอื่น ๆ ถึงได้ปรากฏตัวขึ้นมา มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ แต่ได้โปรดเชื่อใจ

พวกเราเถอะครับ เพราะพวกเราได้รับวิวรรณ์มาตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนแล้วครับ”

“...วิวรรณ์?”

“ครับ โลกของการย้อนกลับครั้งนี้ พวกเรา <เหล่านักพยากรณ์> มีหนังสือวิวรรณ์ที่ได้รับมอบมาอย่างลับๆอยู่ครับ ท่านานเล่าขานชีวิตที่ผ่านมาและชีวิตที่จะสืบสานต่อไปของท่านยูงจุยฮยอก หนังสือวิวรรณ์เพียงหนึ่งเดียวที่บอกเล่าอดีตและอนาคตทั้งหมดเอาไว้”

เดี๋ยวนะ หรือไอ้หนังสือวิวรรณ์ที่ว่านั้น?

“ดูเหมือนจะยังไม่เชื่อสินะครับ พวกเราารู้ดีอยู่แล้วครับว่าท่านยูงจุยฮยอก จะรับ ‘ดาบเหล็กอีฮยอนซอก’ เข้าร่วมกลุ่ม และถึงแม้จะไม่ได้ติดตามมาด้วย แต่ก็คงจะมี ‘อีจีฮย จอมทัพแห่งท้องทะเล’ และ ‘คิมนัมอุน ปีกาจรัยเพื่อฝัน’ ด้วยใช่ไหมครับ แต่แค่พวกเขามันยังไม่พอหรอกครับ อย่างน้อยถ้าอ้างอิงจากหนังสือวิวรรณ์...”

ผมเก็บซ่อนความกระวนกระวายใจเอาไว้ในขณะที่เอ่ยถามออกไป

“แล้วหนังสือวิวรรณ์ที่ว่านั้นอยู่ที่ไหน?”

“น่าเสียดายครับ ตอนนั้นมันเสียหายไปแล้ว ก็เลยยังหาต้นฉบับไม่ได้ แต่ไม่ต้องกังวลนะครับ พวกเราแต่ละคนต่างก็จดจำบางส่วนของหนังสือวิวรรณ์ได้ และกำลังเตรียมตัวเพื่อช่วยให้ท่านยูงจุยฮยอกได้เดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้องครับ”

...โห

“ถ้าคิดจะใช้ชีวิตในการย้อนกลับครั้งนี้เหมือนอย่างที่เคยทำมาโดยตลอด ท่านยูงจุยฮยอกก็จะ...จะต้องเผชิญหน้ากับความตายอีกครั้งครับ แต่ถ้าร่วมมือกับพวกเรา มันจะแตกต่างออกไป”

อีซองกุกพูดพล่ามไปเรื่อย ผมหลับตาลงช้าๆก่อนจะลืมตาขึ้นแล้วเอ่ย

“อย่างนั้นสินะ”

อีซองกุกรีบหยุดพูด บางที่เขาอาจจะกำลังเครียด เพราะยูงจุยฮยอกมี [จับเท็จ] อยู่ด้วย

แน่นอนว่าผมไม่มีสกิลอะไรแบบนั้น แต่ต่อให้มี เรื่องเล่าของชายคนนี้ก็ไม่มีทางถูกจับได้ด้วย [จับเท็จ] เพราะสกิล [จับเท็จ] ไม่สามารถแยกแยะความถูกผิดของเรื่องราวซับซ้อนหลายชั้นแบบนี้ได้

ดังนั้นสิ่งที่ตอนนี้ผมให้ความสนใจมากยิ่งขึ้นก็คือ...

“...น่าประหลาดใจจริง ๆ”

จริง ๆ นะ เรื่องแบบนี้ น่าตกตะลึงเกินกว่าจะแค่ตกใจ มันเป็นการ ‘สร้าง-สรรค์’ อันแสนน่าทึ่ง ช่วงเวลาสั้น ๆ แค่นั้นกลับสร้างเรื่องราวขึ้นมาใหม่ได้แบบนี้ ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์นี้ช่างน่ามหัศจรรย์

“ชื่ออีของกุกใช้มั้ย”

“ครับ ท่านยูจุงฮยอก”

หมอนี้เป็นนักเขียนเรื่องสามวีธีรอดได้เลยนะเนี่ย

เหล่านักอ่านที่ได้รับวิวรรณ์และเดินทางมาจากโลกนอกนิยายเพื่อช่วยเหลือตัวเอกที่จะต้องตายเหมือนปลาแสงอาทิตย์งั้นหรอ

ทางนี้สร้างเรื่องได้น่าสนใจกว่าสามวีธีรอดของจริงเสียอีก แต่เรื่องนั้นช่างเถอะ

“อย่ามัวแต่อ้อมค้อม”

เรื่องนี้ต่างหากล่ะ

“เข้าประเด็นกันเลยดีกว่า”

ผมฟังการเติมแต่งของเขามากพอแล้ว ตอนนี้ถึงเวลาที่ทางผมจะเป็นฝ่ายพูดบ้างสักที

“พวกแกได้รับวิวรรณ์แห่งอนาคตแล้วมันจะทำไม ตกลงอยากจะทำอะไรกันแน่”

อีชองกุกรีบตอบอย่างรวดเร็ว

“พวกเราอยากจะเป็นพันธมิตรกับท่านยูจุงฮยอกครับ กะ...ก็แค่พันธมิตรแต่ในนาม แต่ความจริงแล้วพวกเราอยู่ใต้อาณัติของคุณ...”

เป็นคนตกลงดี สุดท้ายแล้วนี่คือเป้าหมายของพวกเขา? คิดจะเข้ามาเกาะขาทองคำของตัวเอก แล้วขอติตรกไปด้วยกันว่างั้นเถอะ

“อย่างนั้นเองสินะ พันมิตร นี่คือนี่สิ่งที่พวกแกต้องการ”

“ใช่ครับ”

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจ”

“ถ้าอย่างนั้นก็...”

ผมใช้นิ้วเคาะโต๊ะเสียงดังตึก ตึก ตึก

“แต่ลำดับมันผิดเพี้ยนไปหน่อยนะ”

“ครับ?”

“ฉันจะไปเป็นพันธมิตรกับพวกคนที่ไม่รู้กระทั่งตัวตนได้ยังไง ถ้าอยากจะเป็นพันธมิตรกับฉันก็ควรจะต้องเปิดเผยตัวตนของพวกเขาแก่นักสืบไม่ใช่หรือ?”

“ตะ...ตัวต่อนอะไรกันครับ...ผมก็บอก...”

ผมลุกพรัดขึ้นจากเก้าอี้ เดินไปนั่งลงบนเตียงหวู่ในห้อง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง แล้วเปิดปากพูด

“คุณเข่า”

“ครับ?”

“คุณเข่าลง”

อีของกุกตื่นตระหนกไปครู่หนึ่ง พยายามเก็บซ่อนสีหน้าในขณะที่ลงจากเก้าอี้ ทันทีที่เขาของเขาแตะลงบนพื้นอย่างช้าๆ ผมก็พูดต่อ

“บอกคุณลักษณะของเกมมา”

ถ้าดูจากที่เขา [สะกดจิต] ได้กระทั่ง ‘ผู้ทำชิงตำแหน่งราชา’ ผมก็พอจะคาดเดาได้ว่าคุณลักษณะของชายคนนี่คืออะไร แต่อย่างไรก็ตามจำเป็นต้องทำให้แน่ใจไว้ก่อน

อีของกุกเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยแววตาซับซ้อน บางทีคงจะกำลังใช้สมองครุ่นคิดอย่างหนัก เจ้านี่น่าจะคิดอะไรทำนองนี้

「ยูจุงฮยอกสามารถมองข้อมูลของฉันได้ด้วย [เนตรแห่งปราชญ์]」

「มีเหตุผลอะไรกันถึงได้ถามข้อมูลที่รู้อยู่แล้ว」

อีของกุกครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะยอมเปิดปากพูด

“คุณลักษณะของผม...นักสะกดจิตครับ”

ว่าแล้วเซียว เป็น ‘นักสะกดจิต’ จริงๆ

“งั้นเหรอ”

ภาพผมพยักหน้าช่วยให้สีหน้าของอีของกุกสดใสขึ้นเล็กน้อย คงคิดว่าตัวเองผ่านการทดสอบแล้ว

“แค่นั้น?”

“...ครับ?”

แววตาของอีซอองกุกลั่นเทาด้วยความไม่สบายใจ

“ยะ...ยังมีอีกอย่างครับ”

ผมพยักหน้า

“ว่ามา”

“ละ...ลำดับที่ ๑...”

“ลำดับที่ ๑?”

อีซอองกุกค่อย ๆ ก้มหน้ามองพื้น ราวกับละอายใจที่ต้องพูดออกมา

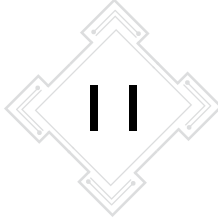
“ผู้ถอนตัว...ลำดับที่ ๑ ครับ”

อย่างนั้นเอง ชายคนนั้นคือ ‘ลำดับที่ ๑’...

...ไม่สิ เดี่ยวก่อน ถ้าอย่างนั้นพวกมันมีกันทั้งหมดกี่คนกันแน่

กดลองอ่าน

คำคืนวอวเหล่านักพยากรณ์ (1)

“ผู้ถอนตัวลำดับที่ 9...เป็นคุณลักษณะที่เพิ่งเคยได้ยินครั้งแรกเลยนะ”

“บะ...บางทีคงจะเป็นเช่นนั้นครับ เพราะพวกเรา <เหล่านักพยากรณ์> เพิ่งปรากฏตัวในการย้อนกลับครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

คำแก้ตัวของชายคนนี้ทำให้ผมอยากจะแก้งเขาขึ้นมา

“แต่มันแปลก ถ้าพวกแกได้รับ ‘วัวร์น’ จริง ๆ ละก็ ทำไมถึงไม่ใช่ ‘ผู้เผย วัวร์น’ แต่เป็น ‘ผู้ถอนตัว’ กันล่ะ ชื่อนั้นมันหมายความว่ายังไงกันแน่”

“ระ...เรื่องนั้น...อาจจะเป็นเพราะหนังสือวัวร์น...ไม่สิ วัวร์นนั้น...”

อีชองกุกพูดตะกุกตะกัก ผมชื่นชมนะที่เขาพยายามสุด ๆ เพื่อจะเลี้ยง ไม้ให้โตน [จับเท็จ] จับได้ ผมสงสัยจริง ๆ ว่าสุดท้ายแล้วเขาจะซื้อสัตย์ได้แค่ไหน อีชองกุกหลับตาแน่นก่อนจะพูดต่อ

“มันเป็นแค่ลำดับในการ...อ่านหนังสือวัวร์นก่อนจะหยุดอ่านไปเท่านั้นเอง ครับ!”

“อ่านหนังสือวัวร์นก่อนจะหยุดอ่าน? ทำไมถึงหยุด”

“เนื้อหาในหนังสือวัวร์นมันยาก ลึกซึ้ง แถมยังเยอะด้วย...”

“เพราะฉะนั้นก็หมายความว่าแกเป็นคนที่อ่านมัน แล้วเลิกอ่านไปเป็นคน ที่เก่าใช้หรือเปล่า”

“ครับ...”

“งั้นก็ไม่น่าจะมีประโยชน์อะไรกับฉันเท่าไรเลยนะ”

“มะ...ไม่นะครับ! มันจะต้องมีประโยชน์แน่ๆ ครับ!”

อีซองกุกตื่นตระหนกจนพูดพล่ามไม่หยุด เขาเปิดๆ ปิดๆ สมาร์ทโฟนด้วยความกระวนกระวายใจ

“ทำไมถึงได้เอาแต่ดูสมาร์ทโฟนน้อย”

“อะ...ขอภัยครับ พอดีผมเป็นพวกติดสมาร์ทโฟนน่ะ...”

คงขอคำแนะนำจากพวกผู้ถือนตัวคนอื่นๆ นั้นแหละ แต่ผมจะไม่ปล่อยให้เขาทำแบบนั้น

“เมื่อก็เหมือนเห็นว่าอินเทอร์เน็ตจะใช้งานได้?”

“ใช่แล้วละครับ ใช้ความสามารถของผู้รักสันโดษนั่น...”

คำพูดของอีซองกุกทำให้ผมเหลือบมองไปทางฮันดงฮุน เด็กหนุ่มผู้ถูกสะกดจิตกำลังยุ่งอยู่กับการกัดเล็บตัวเองด้วยนิ้วหน้าต่างเปล่า “ราชาแห่งงาเม็ดผู้รักสันโดษ” ซึ่งครอบครองความสามารถอันแข็งแกร่งในการจัดการข้อมูล

ผมจะปล่อยให้เด็กคนนี้อยู่ภายใต้อาณัติของ <เหล่านักพยากรณ์> ต่อไปแบบนี้ไม่ได้

ถ้าหาก <เหล่านักพยากรณ์> ทั้งหมดเข้ามาแทรกแซงเรื่องราวด้วยวิธีการแบบนี้ ต้นฉบับก็จะพังทลาย และแผนการต่างๆ ที่ผมวางไว้ก็จะสลายกลายเป็นฟองอากาศ ผมต้องหยุดพวกเขาให้ได้ก่อนที่เรื่องทั้งหมดจะผิดเพี้ยนไป

“<เหล่านักพยากรณ์> คนอื่นๆ เองก็มีคุณลักษณะ ‘ผู้ถือนตัว’?”

“...ใช่ครับ”

“มีทั้งหมดกี่คน”

“คือว่า...”

อีซองกุกลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

“เท่าที่รู้จนถึงตอนนี้ก็ประมาณสี่สิบแปดคนครับ”

สี่สิบแปดคน? น้อยกว่าที่คิด

จำนวนคนเข้าอ่านสามวิธียอดตอนที่ 1 มีประมาณหนึ่งพันสองร้อย ส่วนตอนที่ 10 มีประมาณหนึ่งร้อยสี่สิบ ผมเลยคิดว่าอย่างน้อยก็น่าจะมีสักร้อยกว่าคน อีซองกุกพูดต่อ คำพูดของเขาช่วยคลายความสงสัยให้ผม

“ผมเดาว่าเดิมน่าจะมี <เหล่านักพยากรณ์> มากกว่านี้ แต่ส่วนใหญ่

ตายไปเพราะไม่สามารถเอาชนะซินารีโอแรกได้ครับ”

“ตายทั้งๆที่รู้อนาคต?”

“คือว่า...พวกเราได้รับวิวรรณ์ก็จริง แต่ทุกคนเพิ่งจะมาตระหนักทีหลังครับ
ว่ามันเป็นวิวรรณ์ที่แท้จริง”

ผมเริ่มเข้าใจแล้ว บางทีวินาทีที่ซินารีโอได้เริ่มต้นขึ้น นักอ่านพวกนั้นคง
ไม่มีใครนึกคิดหรือทราบนิยายที่เขียนลงเว็บเมื่อสิบปีก่อนจะกลายเป็นเรื่องจริง
บางทีความทรงจำของพวกเขาเองก็คงจะเลือนรางไปมากแล้ว

พอมาลองคิดดูแล้ว การที่อ๊อของทุกคนนี่รอดมาได้ก็แปลกเหมือนกัน

อีกอย่าง เขาบอกว่าตัวเองเป็นผู้ถอนตัวลำดับที่ 9 แสดงว่ามีโอกาสสูงมาก
ที่จะเป็นนักอ่านที่เลิกอ่านไปตั้งแต่ช่วงแรกๆ ถ้างั้นเขารอดมาได้ยังไงกัน

“ผมเองก็รอดมาได้เพราะโชคดีล้วนๆ ครับ ถ้าไม่ใช่เพราะแถวนั้นมี <นัก
พยากรณ์> คนอื่นอยู่ด้วยละก็ ผมคงจะตายไปแล้ว”

มีนักพยากรณ์คนอื่นอยู่ในสถานที่เดียวกัน?

“เรื่องนั้น...”

ตอนที่อ๊อของทุกคนจะหลุดอะไรออกมาในตัวเอง พลันเกิดแรงสั่นสะเทือนเบาๆ
จากพื้นดิน เป็นแรงสั่นสะเทือนระดับที่ส่งผ่านเข้ามาได้ทั้งๆที่มี [ปิดกั้นคลื่น
เสียง] ผมก็บอ้อของทุกคนวิ่งออกไปนอกเต็นท์พร้อมกัน

ผมนึกว่าอาจจะเกิดซินารีโออยู่ยั้งยืนยงกะทันหัน แต่มันไม่ใช่ บริเวณ
ศูนย์กลางของแผ่นดินไหวมีคนสองคนยืนอยู่ ชายและหญิงคู่หนึ่งยืนประจันหน้า
กัน คนหนึ่งเป็นชายที่ผมไม่รู้จัก ส่วนอีกคน...

“ไม่ได้เป็นกระทั่งตัวละครสมทบด้วยซ้ำ...กล้าดียังไงมาทำตัวหยิ่งยโส
ใส่ฉัน”

“พูดพาล่ามอะไรไม่รู้เรื่องตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะ ไอ้เวรนี้”

...ไม่น่าแปลกใจเท่าไร จองฮิวอนนั่นเอง

“ว่าไงนะ ไอ้เวร?”

ชายคนนั้นชักดาบโค้งขนาดใหญ่ขึ้นมาจากหลัง ประเมินจากสายตาแล้ว
คำสถานะโดยรวมน่าจะดีพอตัวเลยทีเดียว แต่ระดับแค่นั้นยังห่างไกลนัก

เพราะการเคลื่อนไหวร่างกายของจองฮิวอนเหนือกว่าพวกอวตารในระดับ

เดียวกันไปแล้ว จึงหลบการโจมตีของชายคนนั้นได้อย่างง่ายดาย

[‘จองฮิวอน’ เปิดใช้งานออปชันพิเศษของ ‘มิกาลีเกี มูเนะจิกะ’ ‘รอยเท้ายมทูต’...]

“จองฮิวอน!”

คมดาบของจองฮิวอนหยุดชะงักก่อนที่ศีรษะของชายคนนั้นจะถูกฟันขาดเพียงเสี้ยววินาที เขาเบิกตากว้าง ขนลุกชันไปทั่วลำคอ ความแตกต่างด้านความเร็วเหนือชั้นกว่ากันมาก ถ้าผมไม่ห้ามเธอเอาไว้ ชายคนนั้นคงจะตายไปแล้ว อีซองกุกรีบวิ่งเข้าไปด้วยความตกใจ

“จองมินชอบ! นายทำบ้าอะไร!”

ได้เห็นสีหน้าตื่นตระหนกของอีซองกุกแล้วผมถึงตระหนักขึ้นมาได้

[สกิลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน]

และข้อความอย่างที่ผมหาคัดไว้ก็ดังขึ้นมา

[ข้อมูลของบุคคลดังกล่าวไม่สามารถเปิดได้ด้วย ‘ลิสต์ตัวละคร’]

[บุคคลนี้ไม่ได้ถูกลบทะเบียนใน ‘ลิสต์ตัวละคร’]

อย่างนี้เอง ชายคนนั้นก็คือนักพยากรณ์ด้วยเหมือนกัน

ไม่นานหลังจากนั้นนักพยากรณ์อีกคนกับอีซองกุกก็มานั่งคุกเข่าลงตรงหน้าผม

“ขอภัยด้วยครับ เพื่อนผมมันไม่รู้เรื่องอะไร...เฮ้ย นายเองก็รีบๆ ขอโทษเร็วเข้า”

นั่นเองชายเจ้าของดาบโค้งที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงได้โค้งศีรษะให้ผม

“...ขอภัยครับ”

เขาหยิ่งในศักดิ์ศรีมาก ใบหน้ายังคงเต็มไปด้วยความโมโหต่างจากคำขอโทษที่พูดออกมา ผมหันไปพูดกับจองฮิวอน

“จองฮิวอน ฉันบอกเธอแล้วไงว่าอย่าใจร้อน”

“ก็ไอ้เวรนี้มัน...!”

“จองฮิวอน!”

จองฮิวอนสะดุ้งตกใจให้เห็นเป็นครั้งแรก

“...ขอโทษค่ะ ท่านยูจุงฮยอก”

จงฮิวอนโค้งศีรษะเสร็จก็หมุนตัวเดินหนีไป อีฮยอนซอวงวิ่งตามหญิงสาว
ไปด้วยสีหน้าไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี ผมเองก็รู้ดีอยู่ว่าจอกฮิวอนไม่ใช่คนที่
ยกดาบพาดคอใครโดยไม่มีเหตุผล แต่การจะนุ้มนำมาทำอะไรลงไปในตอนนั้นมัน
เสี่ยงเกินไป

ชายเจ้าของดาบโค้งถามผม

“ท่านยฺยจฮยอกหรือครับ”

“ใช่ แกก็เป็นนักพยากรณ์ด้วยนั่นหรือ”

“...ใช่ครับ”

ชายคนนั้นมีสีหน้าซับซ้อน เขาหันมามองผม ก่อนจะหันไปมองจอกฮิวอน
กับอีฮยอนซอวงที่เดินห่างไปไกล แล้วค่อยหันไปพูดกับอีซอกุก

“คือ...ขอโทษนะครับท่านยฺยจฮยอก ผมต้องขอตัวสักครู่ ซอกุก นาย
มาคุยกับฉันหน่อย”

พอชายคนนั้นออกไปจากเต็นท์ อีซอกุกก็รีบโค้งตัวให้ผมอย่างกระสับ-
กระส่าย

“ฉันไม่รอนานนะ”

“ครับ!”

ถ้าเป็นยฺยจฮยอกตัวจริงคงไม่พูดแบบนี้ แต่มันมีเหตุผลที่ผมต้องอนุญาต
ให้พวกเขาคุยกัน

อีซอกุกออกไปข้างนอก พอเขาเริ่มห่างออกไปไกล ผมก็เรียกบียอง
ทันที

“เฮ้ บียอง”

[เรียกทำไม กำลังสนุกสุดๆเลย มีอะไรอีกล่ะ...]

“สองพันเหรียญ การไต่ยืนอย่างมีประสิทธิภาพ”

[...]

ตอนนี้บียองเองก็คงจะปรับตัวได้แล้ว เพียงไม่ถึงสามวินาทีหลังจาก
โฆษณาตั้งขึ้น ผมก็ได้รับของเรียบร้อยแล้ว

[คุณได้จ่ายเหรียญไป 2,000 เหรียญ]

[ได้รับสิทธิเฉพาะตัว ‘การไต่ยืนอย่างมีประสิทธิภาพ’]

บีสยของบ่นพึมพำ

[เฮ้ ตั้งแต่ซินารีโอที 4 เป็นต้นไปประวังตัวด้วยละ ซินารีโอวงกว้างแบบนี้ละ พวกโทแกบีระดับกลางจะเริ่มเข้ามาควบคุม...]

ผมเมินคำพูดของบีสยของ แล้วเปิดใช้สกิลทันที

[สกิลเฉพาะตัว ‘การได้ยินอย่างมีประสิทธิภาพ Lv.1’ ถูกเปิดใช้งาน]

ผมขยับตัวออกไปนอกเต็นท์ที่ถูกปิดกั้นจาก [ปิดกั้นคลื่นเสียง] ทันใดนั้นก็เริ่มได้ยินเสียงดังขึ้น นึกว่าพวกเขาจะแอบไปคุยกัน แต่กลับไม่ได้อยู่ไกลขนาดนั้น

“นี่ มันไม่แปลกไปหน่อยหรือไง”

“อะไร”

“นายคิดว่ามันมันหล่อแล้วหรือ”

“จู่ๆ พูดเรื่องอะไร...”

“นักเขียนบอกว่ายูจยอกหล่อไม่ใช่หรือไง แต่หมอนั้นหน้าตามันค่อนข้างจะไม่—”

ไอ้เวรนั่น โลงอกที่ไอ้ของกูช่วยแก้ต่างให้ผม

“นักเขียนแต่ละคนอาจจะมึนสนิยมต่างกันไปได้...เป็นยูจยอกแน่ๆ นิสัยหยาบคายป่าเถื่อนเหมือนกันไม่มีผิดเลยไม่ใช่หรือไง”

“นายเป็นแค่ลำดับที่ 9 จะไปรู้อะไร...”

“นายเองก็อ่านไปนานมากแล้ว เลยจำไม่ค่อยได้เหมือนกันนั่นแหละ!”

“แต่ถึงยังไงฉันก็มี [ความจำพิเศษ] เลยจำได้ชัดเจนอยู่หลายฉากเลยนะ ส่วนนาย ต่อให้มีสกิลอะไรก็จำได้แคบทนาไม่ใช่หรือไง ถ้าไม่มีฉัน บางทีนายอาจจะไม่รอดก็ได้...”

เสียงทะเลาะของคนทั้งคู่ดังเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ

“จะว่าไปมันก็แปลก อีสยอนซองนะช่างเถอะ แต่ยัยผู้หญิงประหลาดนั้นมันอะไรกัน ถ้าฉันจำไม่ผิด ในรอบที่ 3 ไม่มีผู้หญิงแบบนี้อยู่น้อย”

“งั้นก็ลองตรวจสอบดูสิว่าใช่ยูจยอกตัวจริงหรือเปล่า”

“แล้วถ้าเป็นตัวจริงล่ะจะทำยังไง...”

“ก็ทำตามแผนเดิม ถ้าได้ตัวยูจยอกมาไว้ในกำมือ ไอ้พวกคนที่อ่านเลย

ตอนที่ 50 ไปแล้วก็ไม่คณามือพวกเราหรอก”

นี่มัน ผมได้ข้อมูลที่มีประโยชน์เยอะเลยคราวนี้

ไอ้พวกคนที่คอมเมนต์ว่าตัวเอกโง่งอย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายพอตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกันบ้างก็ทำตัวทุเรศไม่ต่างกัน อีซองกุกกับชายเจ้าของดาบโค้งเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

“ขอภัยที่ทำให้ต้องรอนานนะครับ เข้าไปข้างในกันเถอะ”

พวกเรากลับเข้าไปข้างในเต็นท์อีกครั้ง

“ท่านยูจุงฮยอก เมื่อครู่ต้องขอโทษด้วยนะครับที่เสียมารยาท ขอแนะนำตัวอีกครั้งนะครับ ผมชื่อจองมินชอบครับ”

ชายเจ้าของดาบโค้งผินยิ้มในขณะที่โค้งศีรษะลง พอลองสังเกตดูแล้วชายคนนี้ครอบครองไอเทมค่อนข้างดีจนไม่น่าจะถูกจองฮยอนเล่นงานได้เลย โดยเฉพาะ [หน้ากากผู้หลบหนี] ที่ห้อยอยู่บนคอนั้น มันเป็นไอเทมที่มีประโยชน์ในการเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอกและหน้าตาได้อย่างอิสระ

“แล้วแกเป็นผู้ถอนตัว ลำดับที่เท่าไรล่ะ”

จองมินชอบหันไปถือดาบใส่ซองกุก แวดาตาหน้าราวกับจะบอกว่าทำไมต้องบอกกระทั่งเรื่องพวกนั้นออกไปด้วย

“...ผมเป็นผู้ถอนตัวลำดับที่ 1089 ครับ”

ลำดับที่ 1089 จุ้นเหรอ ลำดับค่อนข้างสูง...แต่ถ้าพิจารณาจากจำนวนคนเข้าอ่านตอนที่ 1 ซึ่งมีประมาณหนึ่งพันสองร้อยกว่า ส่วนตอนที่ 10 มีประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบกว่า แสดงว่าชายคนนี้เองก็เป็นพวกที่ถอนตัวไปในช่วงแรก บางทีคนที่ช่วยชีวิตอีซองกุกเอาไว้จากซินริโอแรกก็คงจะเป็นเขา

“ในฐานะนักพยากรณ์ผู้อ่านหนังสือวิวรรณ์ เป็นเกียรติอย่างยิ่งครับที่ได้พบกับท่านยูจุงฮยอก แต่ว่าท่านยูจุงฮยอกครับ...ขอโทษด้วยนะครับ แต่ขอถามอะไรบางอย่างได้หรือเปล่าครับ”

“ถาม? ถามอะไร”

“เรื่องเกี่ยวกับท่านยูจุงฮยอก...”

“คงสงสัยสินะว่าฉันใช้ยูจุงฮยอกตัวจริงหรือเปล่า”

“...มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นครับ”

สายตาแข็งกร้าวของผมทำให้ใบหน้าของชายคนนั้นแดงก่ำ

“ลองดูสิ”

“ครับ?”

“ลองถามมา”

จงมินชอบรีบพยักหน้าด้วยความตื่นตระหนก

“คือ...ถ้าอย่างนั้นก็ขอเสียมารยาทหน่อยนะครับ”

ถ้าคิดจะหลอกคนพวกนี้อย่างสมบูรณ์ ผมต้องผ่านการทดสอบจากพวกเขาให้ได้เสียก่อน

“เท่าที่ผมทราบมา ท่านอยู่จุงฮยอกในรอบที่ 3 จะต้องมี ‘ปีศาจร้ายเพื่อฝันคิมนัมฮุน’ ร่วมทางมาด้วยครับ แต่วันนี้ผมกลับเห็นผู้หญิงแปลกหน้าแทนที่จะเป็นคิมนัมฮุน”

“...”

“เธอพกดาบ ผมเลยคิดว่าอาจจะเป็นอีจิชยาก็ได้ แต่ใบหน้าดูแล้วไม่น่าจะอายุแค่สิบกว่า ได้ยินคุณเรียกเธอชื่ออื่นด้วยครับ”

ชายคนนี้มีความสามารถในด้านการสังเกตการณ์และความทรงจำที่น่าทึ่งก็อย่างที่จงมินชอบบอก โลกใบนี้มันแตกต่างไปจาก ‘รอบที่ 3’ ที่ผมกับพวกเขา รู้จัก ถ้าอย่างนั้นเรื่องที่ผมต้องทำตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปก็คือการเปลี่ยนโลกที่เปลี่ยนไปแล้วนี้ให้เข้ากับ ‘รสนิยมของผม’ ให้ได้มากที่สุด

“ถามว่าทำไมฉันถึงไม่พาปีศาจร้ายเพื่อฝันมาด้วยชั้นหรือ คำตอบนั้นง่ายมาก ตอนนี้ ในการย้อนกลับรอบนี้ ปีศาจร้ายเพื่อฝันคนนั้นไม่มีตัวตน”

“ครับ...? มะ...ไม่มีตัวตนหรือครับ หรือว่า...ตายไปแล้ว?”

“ใช่”

ใบหน้าของพวกเขาแปรเปลี่ยนเป็นตะลึงงัน จงมินชอบถามขึ้นราวกับไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นแบบนี้ไปได้

“ไม่สิ ได้ยังไงกัน...ใครเป็นคนฆ่าคิมนัมฮุนครับ”

“ปีศาจร้ายเพื่อฝัน คิมนัมฮุน...”

ผมมองพวกนักพยากรณ์ที่ได้แต่อ้าปากค้าง ก่อนจะตอกตะปูลงไปเป็นอย่างสุดท้าย

“เขาตายด้วยน้ำมือของนักพยากรณ์อย่างพวกแก”

“นะ...นักพยากรณ์อย่างพวกเราเธอครับ”

“ใช่ ตอนแรกฉันก็ไม่รู้หรอกว่าหมอนั่นคือนักพยากรณ์ แต่ตอนนี้พอจะรู้ว่าคงใช่ หมอนั่นเองก็รู้อนาคตเหมือนพวกแก”

“...นี่มัน?”

“อีกอย่าง ดูเหมือนว่าหมอนั่นจะรู้เยอะกว่าพวกแกมาก ไม่เพียงแต่มาปีศาจร้ายเพื่อฝัน แต่ยังมีเดาชีนารีโอล์บทั้งหมดในช่วงชีนารีโอแรกเริ่มไปเอง เพราะอย่างนั้นแผนการของฉันถึงได้ผิดเพี้ยนไปหมด”

“จะ...จะมีคนแบบนี้ได้อยู่ได้ยังไง...”

แน่นอนว่ามีอยู่แล้ว อยู่ตรงหน้านายนี้ไง

“แยะไปกว่านั้นยังแอบอ้างชื่อของฉันไปทั่ว ตอนที่ปะทะกันครั้งก่อนมันถอยหนีไปหลังจากฉันจัดการมันเกือบตาย แต่มีโอกาสสูงมากที่ตอนนี้พวกของมันจะยังปีวนเวียนอยู่แถวซุงมูโร”

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ ขึ้นชมในความหน้าด้านของคุณ]

“...ซุงมูโร? หรือว่า”

จอมินชอบสะดุ้งตกใจ เขาเปิดสมาร์ตโฟนขึ้นมาเหมือนอีของกุก แล้วเริ่มกดแป้นพิมพ์ บางทีคงจะบอกข้อมูลนี้ให้เหล่านักพยากรณ์คนอื่น ๆ รั้

นอกจากนั้นจอมินชอบยังถามคำถามหยั่งเชิงผมอีกหลายข้อ ผมเองก็ตอบเขาได้ง่ายๆ

“อย่างนี่นี่เอง! อ่า...เพราะอย่างนั้นถึงได้มีการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ในรอบที่ 3...ใช่ท่านยูจุงฮยอกตัวจริงแน่ๆ”

จอมินชอบมีสีหน้าประทับใจจากใจจริง

“เข้าใจแล้วครับว่าทำไมถึงได้พาตัวผู้หญิงคนนั้นมาแทนปีศาจร้ายเพื่อฝัน เธอมีความสามารถมากพอจะแทนที่คิมมมุนได้เหมือนกัน ขนาดจัดการผมได้อยู่หมดในตาบเดียว...”

สิ่งที่ทำให้คำโกหกของผมเป็นจริงขึ้นมาได้ก็คือความเข้าใจผิดของเจ้าพวกนี้แหละ จอมินชอบครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ

“ว่าแต่หลังได้ฟังเรื่องจากท่านยูจุงฮยอกแล้ว ผมพอจะทราบแล้วละครับ

ว่าใครเป็นคนฆ่าปีศาจร้ายเพื่อฝัน”

“...รู้งั้นเหรอ”

“ครับ ก่อนจะบอกเรื่องนี้...ผมคงต้องแจ้งให้ทราบก่อนเรื่องหนึ่งว่าพวกเรา <เหล่านักพยากรณ์> ไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกันทั้งหมดหรอกครับ”

ฟังบทสนทนาเมื่อครู่แล้วผมก็พอจะคาดเดาได้ คนที่รู้อาณาเขตมีสี่สิบแปด คน ในบรรดานั้นย่อมต้องมีคนที่คิดผิดแปลกกว่าคนอื่นอยู่แล้ว

“พวกนั้นเรียกตัวเองว่าสิบสองอัครสาวกครับ พวกนั้นเชื่อว่าแม้แต่พวกตัวเองเท่านั้นที่ได้อ่านนิเวศน์ของจริง และเชื่อว่าตัวเองจะเปลี่ยนแปลงโลกใบนี้ได้”

สิบสองจันทรอ...นั่นมันจำนวนคนที่เข้าอ่าน ‘สามวิธียอด’ ตอนที่ 50 ชัดๆ

“พวกนั้นต่างจากพวกแกยังไง”

“พวกเขา...เป็นคนที่ได้อ่าน ‘หนังสือวิธียอด’ มากกว่าพวกเราครับ”

นึกแล้วเซียว

“อัครสาวกที่พวกเรา รู้จักมีทั้งหมดสิบเอ็ดคน บางที่ถ้าผมเดาไม่ผิด มีโอกาสสูงมากครับที่ <นักพยากรณ์> ตัวปัญหาที่ท่านอยู่จูงฮยอกพบอาจจะเป็นคนสุดท้ายที่พวกเราไม่รู้จัก”

เพราะพวกนี้มีความคิดสร้างสรรค์บรรเจิดนัก แคลโยนเรื่องให้สักเรื่องก็จะช่วยกันเสริมเติมแต่งขึ้นมาได้เอง เป็นความเข้าใจผิดที่สะตอกกับผมเหมือนกัน

ไม่สิ เดียวก่อน...อาจจะไม่ได้เข้าใจผิดหรือเปล่า คิดๆดูแล้วผมเองก็เป็นหนึ่งในสิบสองคนที่ได้อ่านตอนที่ 50 เหมือนกัน

“ดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบพวกอัครสาวกนั้นเท่าไรเลยนะ”

“ว่ากันตามตรงก็ใช่ พวกนั้นไม่เหมือนกับพวกเรา พวกนั้นตั้งใจจะใช้หนังสือวิธียอดครอบครองโลกใบนี้ครับ”

...ไม่ได้หมายถึงผมสักหน่อย แต่ทำไมถึงได้รู้สึกแหว่งใจคำขอบกล

“แทนที่จะช่วยท่านอยู่จูงฮยอกขัดขวางการล่มสลายของโลก พวกนั้นกลับสนใจแต่ความสำเร็จและผลประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้น พุดง่าย ๆ ก็เหมือนกับ ‘สิบอสูร’ นั้นแหละครับ”

“สิบอสูร...”

“เพราะอย่างนั้นพวกเราถึงได้มาขอรับรองท่านอยู่จูงฮยอกแบบนี้ครับ ได้โปรด

ร่วมมือกับพวกเราและช่วยกันขัดขวางคนพวกนั้นเถอะนะครับ”

นี่ลึนะจุดประสงค์ที่แท้จริงของคนพวกนี้ อันที่จริงก็ผิดคาดเล็กน้อย
ไม่นึกเลยว่าพวกเขาจะต้องการยูงจุยฮยอกเพราะปัญหาภายในระหว่างเหล่านัก
พยากรณ์ ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปิดปากพูด

“ดี งั้นฉันจะยอมรับพวกแก พวกเราจะเป็นพันธมิตรกัน”

“จะ...จริงหรือครับ”

“แต่มีเงื่อนไข”

คำว่าเงื่อนไขทำให้ใบหน้าของอีซองกุกและจองมินชอบเต็มไปด้วยความ
ตึงเครียด

“มอบสถานี่ขางชินมาให้ฉัน”

“ครับ? สถานี่ขางชิน...”

“สถานี่ที่อยู่เหนือทงมโยขึ้นไป พวกแกน่าจะได้ครอบครองมันแล้ว?”

“อ๊ะ จะว่าไปสถานี่เป้าหมายของ ‘สถานี่ซุงมูโร...’”

จองมินชอบเริ่มจับสังเกตอะไรบางอย่างได้

ความจริงแล้วนี่เป็นเรื่องสำคัญที่สุดของการเป็นพันธมิตรในครั้งนี้ สถานี่
เป้าหมายที่ผมต้องครอบครองใน [สงครามชิงธง] คือ ‘สถานี่ขางชิน’ ถ้าผมครอบ-
ครองที่นั่นไม่ได้ ต่อให้เดินไปจนสุด ‘เส้นทางแห่งราชา’ ผมก็ไม่อาจจับซินาริโอ
ที่ 4 ได้อย่างสมบูรณ์ และถ้าจับซินาริโอที่ 4 ให้สมบูรณ์ไม่ได้ ผมกับสมาชิก
กลุ่มทั้งหมดก็ต้องตายโดยอัตโนมัติ

แต่สีหน้าของอีซองกุกกลับแปลกพิกล

“คือว่าท่านยูงจุยฮยอกครับ ขอโทษจริง ๆ...แต่ขางชินคงยากเล็กน้อยครับ”

“ทำไม”

“เจ้าของสถานี่ขางชินไม่ใช่กลุ่มทงมโยของพวกเราครับ”

“ไม่ใช่พวกแก?”

แปลก ขางชินเป็นสถานี่ที่อยู่ตรงหน้าใกล้แค่ปลายจมูกของสถานี่ทงมโย
นี่เอง

อีซองกุกถอนหายใจเฮือก ก่อนจะเอ่ย

“ที่นั่นตกเป็นของ ‘ราชาทรราช’ ครับ”

ราชาทรราช ใจของผมหล่นวูบ

“...เจ้านั้นกลายเป็นราชาแล้ว?”

ราชาทรราช หนึ่งในเจ็ด ‘ราชาแห่งกรุงโซล’

คนคนนั้นเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่สามารถต่อกรกับยูจุงฮยอกได้ในตอนนี้ แต่กว่าคนคนนั้นจะกลายเป็นราชามันควรจะเป็นอีกหลายวันหลังจากนี้แน่ๆ อีกอย่าง คนพวกนั้นเริ่มมาจากทางเซตโอบง แต่กลับลงมาไกลถึงที่นี่แล้วนี่นะ

ไม่ว่าจะคิดยังไงก็เป็นไปไม่ได้ ผมจ้องอีซงกุก เขาหลุบตาลง

“ที่จริงแล้ว...เป็นเพราะความผิดพลาดของเหล่านักพยากรณ์บางส่วนครับ อำนาจอิทธิพลของราชาทรราชจึงแผ่ขยายอย่างรวดเร็ว นักพยากรณ์ส่วนหนึ่งเองก็ตายเพราะเหตุนี้ด้วย... ตอนนั้นยังมีเหล่านักพยากรณ์ทั้งหมดห้าสิบสามคนครับ”

จู่ๆ ความเชื่อใจในตัวคนพวกนี้ของผมนิ่งทื่อลง แต่ก็อย่างที่ พวกนี้แทบไม่ได้อ่านนิยายช่วงแรกให้ละเอียดเลยด้วยซ้ำ แล้วผมคิดไปได้ยังไงว่า พวกเขาจะทำได้ดี

“ตะ...แต่ถึงยังไงก็อย่ากังวลเลยนะครับ พวกเราเองก็ได้เตรียมอาวุธอันแข็งแกร่งเพื่อจัดการ ‘ราชาทรราช’ เหมือนกัน ไม่ใช่แค่เฉพาะ ‘ราชาทรราช’ เท่านั้น แต่อาวุธพวกนั้นยังมีไว้เพื่อต่อกรกับสิบสองอัครสาวกด้วยครับ”

จงมินชอบพูดเสริม

“บางที่ท่านยูจุงฮยอกในตอนนี้อาจจะยังไม่ทราบ แต่เป็นวิวิธธรรมที่พวกเราได้รับมาอย่างยากลำบาก...”

ไม่ คราวนี้ผมแน่ใจแล้ว จะปล่อยคนพวกนี้ไว้เฉยๆ ไม่ได้ ก่อนที่พวกมันจะทำลายเรื่องราวจนและเหะ ผมจะต้องจับมันที่นี้

“อา จะว่าไปก็พอดีเลยนะครับ อีกสักพักก็จะได้ตรวจสอบอาวุธนั้นกันแล้ว”

“ได้ตรวจสอบอาวุธ?”

“พรุ่งนี้จะมีการเปิดสภา <คำคืนของเหล่านักพยากรณ์> ยกเว้นพวกสิบสองอัครสาวกครับ ถ้าไม่รังเกียจ...”

แววตาเปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นอย่างแรงกล้าของจงมินชอบมอง

ตรงมาที่ผม

“ท่านอยู่ลงฮยอกไปที่นั่นด้วยกันกับพวกเรานะครับ”

หลังประชุมกันเสร็จ ผม จองฮิวอน และอึฮยอนซอกก็มารวมตัวกันในที่พักที่ อีซองถูกจัดเตรียมเอาไว้ให้ ผมมองธงของสถานีซุงมูโรที่เสียบไว้ที่หลัง เพราะ ตลอดช่วงบ่ายพวกเราเที่ยวไปยัง ‘สถานีทงแดมุน’ ‘สถานีซองกุก’ และได้รับสถานี เหล่านั้นมาไว้ในครอบครอง ธงของผมเลยเปลี่ยนเป็น ‘สีน้ำเงิน’ แล้ว

[สิทธิพิเศษใหม่ของ ‘ธงน้ำเงิน’ อยู่ในระหว่างรอเปิดใช้งาน]

[ใช้เงิน 3,500 เหรียญเพื่อเปิดใช้งานสิทธิพิเศษของ ‘ธงน้ำเงิน’]

[ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปคุณสามารถใช้งาน ‘เซตกลุ่ม’ กับสมาชิกกลุ่มได้]

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปพวกเราไม่จำเป็นต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เวลาจะพูดคุยเรื่อง อะไรอีกแล้ว เพราะเซตกลุ่มจะไม่มีทางถูกลอบฟังได้นอกจากสมาชิกกลุ่มเดียวกัน ถึงจะนำค่าตรงที่ต้องจ่ายเหรียญเยอะในการเปิดใช้งานสิทธิพิเศษก็เถอะ

ผมอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้สมาชิกกลุ่มฟังคร่าว ๆ ดูเหมือนจองฮิวอน จะพอจับสังเกตอะไรได้อยู่แล้ว แต่อึฮยอนซอกกลับสะดุ้งตกใจ

- พระเจ้า ไม่อยากจะเชื่อเลยครับ มีพวกคนที่รู้อนาคตส่วนหนึ่งอยู่ด้วย...

เพราะแบบนี้หรือครับคุณตกใจได้ถึงแสดงละครเป็นคุณอยู่ฮยอก

- ใช่ครับ

- เอ้อ...ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็คงต้องพักอยู่ที่นี้สักกระยะสินะครับ ต้องสืบ ข้อมูลเกี่ยวกับคนพวกนั้นให้มากกว่านี้...

- ไม่ครับ

- ครับ?

- วันนี้พวกเราจะจัดการพวกเขา

ผมหันไปมองหน้าจองฮิวอนก่อนจะพูดต่อ

- และเมื่อครูนี้อีกก็ต้องขอโทษด้วยนะครับ คุณจองฮิวอน

- ไม่เป็นไรอะ ถึงจะเจ็บใจอยู่บ้างก็เถอะ

- ...

- ล้อเล่นนะ คุณตกใจต้องเล่นบทเป็นไอ้อันธพาลนั่นไม่ใช่หรอคะ ถ้า

รู้สึกผิดจริง ๆ นั่นก็ให้มันเป็นคนจัดการไอเวรเมื่อกี้เถอะคะ

จงฮิวอนพูดยิ้ม ๆ

- ถ้าอย่างนั้นคืนนี้พวกเราสามคนคงได้เร้าร้อนกันสุด ๆ เลยสินะคะ

- ะ...เร้าร้อน...?

มุกตลกหยอกเย้าของจงฮิวอนทำเอาอึฮยอนซอหงวาดระแวง ผมส่ายหน้า

- มีเรื่องที่ต้องทำก่อนหน้านั้นครับ

- เรื่องที่ต้องทำหะรอครับ

- ตอนนี้นะพวกนั้นคงจะเคลื่อนไหวกันทั้งหมด สถานการณ์ค่อนข้างลำบาก

ผมหยุดพูดแล้วหยิบเอาผ้าคลุมผืนเล็กออกมาจากอกเสื้อก่อนคลุมบนร่าง พอเห็นว่าจู่ ๆ ผมก็หายตัวไป อึฮยอนซอซอกก็พึมพำด้วยความตื่นตระหนก

- อ๊ะ? คุณดกจจา?

- ผมจะให้สัญญา ณ เวลานั้นก็ลงมือกันได้เลยครับ

ไอเท็มที่เมื่อครู่ที่ผมแอบซื้อจากบิชอปของมาด้วยเงินจำนวนสามพันเหรียญ ก็คือ [ผ้าคลุมผู้ปลืกิเวก] สำหรับเมมเบอร์ระดับโกลด์ ถึงแม้ว่ามันจะจำกัดจำนวนให้ใช้ได้แค่ห้าครั้ง แต่ถ้าเปิดใช้งานแล้ว อย่างน้อยในแต่ละครั้งก็จะสามารถคงสภาพผู้ปลืกิเวกที่แท้จริงได้นานยี่สิบนาที ถือว่าเป็นไอเท็มที่ดีชิ้นหนึ่ง ผมซ่อนตัวกลืนไปกับความมืด

มันอาจจะใช้ไม่ได้ผลกับคนที่ครอบครอง [ลัมผัสที่แท้จริง] เลเวล 6 ขึ้นไป แต่ที่นี้ไม่มีใครครอบครองสกิลระดับนั้นอยู่แล้ว

ผมเดินผ่านพวกเวรยามที่เอาแต่นั่งสัปหงกแล้วมุ่นหน้าตรงไปยังเต็นท์ที่ยันดงฮุนอยู่ เพราะมี [ปิดกั้นคลื่นเสียง] รัยอยู่ ดังนั้นแค่เข้าไปข้างในได้ผมก็ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะมีใครแอบฟัง

พอเปิดเต็นท์ออกอย่างระมัดระวัง ผมก็เห็นเด็กหนุ่มกำลังยุ่งอยู่กับการเคาะแป้นคีย์บอร์ดตามลำพัง ใต้ตาคมองคล้ายหนักกว่าที่เห็นเมื่อตอนกลางวัน

แผ่นหลังผอมเกร็งเหลือแต่กระดูก เด็กหนุ่มยังคงพิมพ์คอมเมนต์อยู่คนเดียวเหมือนเคย

เหล่านักพยากรณ์สร้างเด็กคนนี้ให้กลายเป็นเครื่องจักรไร้ความรู้สึก เครื่องจักรที่ใช้เพื่อปล่อยข้อมูลที่มิทั้งเรื่องจริงผสมกับเรื่องแต่งและควบคุม

อนาคต ตอนนี้เขาอาจจะยังไม่มียาพาหะโรมา แต่ยิ่งเวลาผ่านไปคุณค่าของเด็กหนุ่มคนนี้ก็ยิ่งเพิ่มสูงขึ้น

ผมเดินเข้าไปข้างหลังเขาเงิบ ๆ ก่อนจะปิดปากเขาไว้ ฮันดงฮุนหายใจติดขัด พยายามดิ้นให้หลุด แต่พละกำลังแค่เลเวล 10 อย่างเขาไม่มีวันต่อต้านผมได้

ผมล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋า หยิบ [ยากระตุ้นสติ] ที่ซื้อพร้อมกับ [ผ้าคลุมผู้ปลื้กวิเวก] ออกมา ของสิ่งนี้เองก็มีราคาสูงกว่าสามพันเหรียญเช่นกัน จะบอกว่าจะไม่เสียดายเลยก็คงโกหก แต่ถ้ามันช่วยให้ผมได้ตัวราชาแห่งเงามืดผู้รักสันโดษมาได้ด้วยเงินสามพันเหรียญนี้ ผมว่าก็เป็นการค้าที่ได้กำไรเสียด้วยซ้ำ

ไม่นานหลังจากนั้นแวตตาของฮันดงฮุนที่ถูกบังคับให้กลืนยากระตุ้นสติลงไปก็เกิดการเปลี่ยนแปลง ผลจากการ [สะกดจิต] เริ่มคลายฤทธิ์ สติสัมปชัญญะของเด็กหนุ่มเริ่มฟื้นกลับคืน

“อะ...อ้ออ้อ คุณ...”

ไม่ใช่ว่าถูกสะกดจิตแล้วจะลืมทุกเรื่อง ตอนนั้นในหัวสมองของเด็กหนุ่มคงจะปั่นป่วนไปด้วยภาพความทรงจำอันแสนเจ็บปวดต่างๆ นานาที่ไหลทะลักเข้ามา แต่ในเมื่อ [สะกดจิต] คลายฤทธิ์ลงแล้ว เดี่ยวผู้สนับสนุนของเขาก็จะเข้ามาแทรกแซงเอง

[กลุ่มดาวผู้สนับสนุนส่วนตัวละคร ‘ฮันดงฮุน’ เปิดเผยนิยามของตน]

[กลุ่มดาว ‘เงามืดหลังม่าน’ แสดงความขอบคุณต่อคุณ]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 500 เหรียญ]

ฮันดงฮุนกำรงเอาไว้ในมือ เขาถอยกรูดไปข้างหลังอย่างทุลักทุเล ผมมองตรงนั้นอย่างระมัดระวัง ก่อนที่จะง่วงใจถอยห่างออกมาหนึ่งก้าว

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ได้มาเพื่อแย่งชิงมัน”

“อะ...อา...”

“นายเป็นเด็กฉลาด คงจะเข้าใจอะไรได้ง่ายๆ ถ้าฉันมาเพื่อทำร้ายนายก็คงไม่ช่วยคลาย [สะกดจิต] ให้นายหรือกใช้มั้ยล่ะ”

“ถะ...ถะ...ถ้าอย่างนั้น...”

“มาเป็นเพื่อนกับฉันเถอะ”

คำพูดประโยคนั้นทำให้แวตตาของฮันดงฮุนสั่นไหว

ผมยืนรอนิ่ง ๆ รอให้คลื่นความหวาดระแวงในหัวสมองของเด็กคนนี้สงบลง แต่ฮันดงฮุนก็ยังเอาแต่นิ่งเงียบไม่ยอมพูดอะไรออกมา จะว่าไปเด็กคนนี้เป็นพวกเกลียดการเข้าสังคมนี่นะ

“พูดออกมาตรง ๆ คงจะยากใช่ไหม ถ้านายไม่รังเกียจ ฉันจะคุยผ่านไอ้นี่”

ฮันดงฮุนเหม่อมองมือถือในมือของผมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพึมพำอะไรบางอย่าง

[ตัวละคร ‘ฮันดงฮุน’ เปิดใช้งาน ‘อินเทอร์เน็ทวงกว้าง Lv.5’ บนสมาร์ตโฟนของคุณ]

[ตราบิตที่ดีที่สุดของตัวละคร ‘ฮันดงฮุน’ ไม่ถูกตัดขาด คุณจะสามารภใช้งานอินเทอร์เน็ทได้ทุกที่ภายใต้ ‘โดมกรุงโซล’]

ไม่นานหลังจากนั้นก็มียี่ห้อของฮันดงฮุนตั้งขึ้นมาในกล่องข้อความสมาร์ตโฟน

- คุณเป็นใครครับ
- ฉันตามหานายอยู่
- อีชองกุกเองก็พูดแบบนั้นเหมือนกันครับ
- ก็คงงั้น
- ผมนะ...

ปลายนิ้วของเด็กหนุ่มสั่นเทา เขาไม่อาจพึมพำอะไรออกมาได้อีก ผมตระหนักได้โดยสัญชาตญาณ การจะโน้มน้าวเด็กคนหนึ่งที่นี่คงจะเป็นเรื่องยากเกินไป ตลอดระยะเวลาที่สิบวัน บาดแผลลึกได้กัดกินเด็กหนุ่มคนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า เขามาไกลเกินกว่าจะฟื้นฟูจิตใจได้ง่าย ๆ แล้ว

- ฉันเข้าใจ นายคงจะหวาดกลัวและสับสน

[ตัวละคร ‘ฮันดงฮุน’ หัวเราะอย่างรุนแรง]

- อย่ามาพูดจาตลกครับ
- ฉันต่างจากคนพวกนั้น
- ผมไม่เชื่อ
- เกลียดซึ่งพวกนักพยากรณ์ใช่ไหม

คำพูดประโยคนั้นทำให้นัยน์ตาของฮันดงฮุนสั่นระริก ลีกลงไปในดวงตาของเด็กหนุ่มที่ต้องคอยเป็นตุ๊กตาที่ถูก [สะกดจิต] โทสะที่กัดกร่อนจิตใจกำลังลุกโชน

- ถ้านายอนุญาต ฉันจะทำให้พวกมันหายไปเอง
- ...ทำไมล่ะครับ เหล่านักพยากรณ์ปฏิบัติต่อคุณ...
- จะปล่อยให้พวกนั้นมีตัวตนอยู่ไม่ได้ พวกนั้นจะทำลาย 'บทลงท้าย' ที่ฉัน

ต้องการ

ฮันดงฮุนมองผมด้วยนัยน์ตาไม่เข้าใจ เด็กหนุ่มกัตรีมฝีปากแน่น มือเคาะเป็นคีย์บอร์ด

- สุดท้ายคุณเองก็แค่อยากจะใช้ความสามารถของผมไม่ใช่เหรอ ผมเคยหน้าขึ้น เปิดปากพูดไปทางฮันดงฮุนซ้ำๆ
- เปล่า สิ่งที่คุณต้องการมันตรงกันข้ามเลย ผมมองสบนัยน์ตาของฮันดงฮุน จงใจพูดออกเสียง “ต่อจากนี้นายไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น”

“ตอนนี้ก็หมดเวลาเฮงช่วยพวกนี้สักที พรุ่งนี้ทุกอย่างจะจบลง”

“เฮ้อ...เวลาแบบนี้อยากกระดกโซจูสักขวดซะมิด”

“นั่นสิ เมื่อกลางวันเห็นเววดาไอ้เวรนั่นมัย มันใช้เนตรแห่งปราชญ์จ้องฉันแทบทะลุ ฉันนี่กลัวจนหัวใจจะระเบิดตาย”

“ฮ่าๆ คนที่ถอนตัวไปตั้งแต่บทนำอย่างนายจะไปรู้อะไรเกี่ยวกับเนตรแห่งปราชญ์นั่นกัน”

เสียงพูดคุยกันครั้นครนนั้นน่าสนใจมากจนผมอยากจะฟังต่อไปเรื่อย ๆ

“เอ๊ะ ว่าแต่ไอ้พวกนักพยากรณ์คนอื่น ๆ มันเอาแต่ระแวง...จะเกลี้ยกล่อมยังไงดีล่ะ พวกนั้นเอาแต่โวยวายตั้งแต่เมื่อกี้แล้วว่าลองไปที่ซุงมูโร...”

“เดี๋ยวฉันคุยเอง ส่งมือถือมา...หืม?”

สีหน้าของจองมินชอบที่คว้ามือถือไปพิมพ์แชทที่

“อะไรกัน จู๊ๆ อินเทอร์เน็ตก็ใช้ไม่ได้?”

“ไอ้เวรนั่นมันหลับสัปหงกอีกแล้วหรือเปล่า ลองไปเช็กดูไป”

ร่างของจอมินชอบที่ทำท่าจะออกไปนอกเต็นท์กระแทกชนเข้ากับอะไรบางอย่างกลางอากาศ ชายหนุ่มหน้าซีดเผือด แต่แล้วในจังหวะที่จะเอื้อมมือไปหยิบดาบได้

“นะ...นี่มัน...”

“อ้ากกกก!”

เสียงกรีดร้องของจอมินชอบดังขึ้นพร้อมกับร่างที่ลี้ไปบนพื้น ผมถอดผ้าคลุมผู้ปลีกวิเวก] ออก แล้วชัก ‘คมดาบแห่งศรัทธา’ ขึ้นมาถือ

“ทะ...ท่านยูจุงฮยอก? ทำไม...”

ในระหว่างที่มือของกุกตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก จองฮิวอนก็ยื่นหน้าเข้ามาจากด้านนอกเต็นท์

“จัดการไปได้หลายคนแล้วค่ะ แต่จำนวนมันเยอะเกินไป...คงต้านได้ไม่นานเท่าไร”

จองฮิวอนผลุบหายตัวไป ได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันดังขึ้นจากด้านนอก ตอนนี้พวกเวรยามคงกรูกันเข้ามาแล้ว

“มะ...ไม่รู้หรือครับว่าก่อเรื่องแบบนี้แล้วจะเป็นยังไง ต่อให้เป็นท่านยูจุงฮยอกก็ไม่สามารถรับมือพวกเราทุกคนได้หรอกนะครับ!”

“ทุกคน? ไม่จำเป็นต้องสู้กับพวกนายทุกคนหรอก แค่จัดการผู้แทนทั้งหมดเรื่อง”

คำพูดประโยคนั้นทำให้ริมฝีปากของอีซองกุกกระตุก

“ขอโทษนะครับ แต่มันคงไม่เป็นไปตามที่ท่านยูจุงฮยอกคิด”

พืบบบบ!

ดาบพลั่งธาตุฟาตลงมายังเลื้อยเกาะที่จอมินชอบสวมอยู่จนแตกออกเป็นสองชิ้น จอมินชอบผู้ซึ่งลุ่มอยู่บนพื้นกรีดร้อง

“อ้ากกกก!”

เมื่อเกาะแตกออก ผ้าผืนหนึ่งที่จอมินชอบซ่อนเอาไว้ในอกก็ร่วงลงมา ขณะที่หมอนั้นหน้าซีดเผือด ตัวแข็งทื่อ ผมก็ก้มลงหยิบเอาผ้าผืนเล็กนั้นขึ้นมาถือไว้

[คุณได้รับของขวัญ 'กลุ่มทงมโย']

[‘รงน้ำเงิน’ ของคุณ ได้ดูซ้ำค่าความสำเร็จสะสมของ ‘รงน้ำเงิน’]

[‘รงน้ำเงิน’ ของคุณพัฒนาเป็น ‘รงน้ำตาล’]

[พรอันแข็งแกร่งของรงจะช่วยคุ้มครองคุณ]

“นี่แล้วเซียว ผู้แทนตัวจริงของทงมโยคือนาย”

“ตะ... ได้ยังไงกัน...”

“ต่อให้พวกนายจะโง่แค่ไหนก็คงไม่ตั้งธงไว้แบบนั้นหรอกไม่ใช่หรอ”

มันแปลกตั้งแต่แรกแล้วที่เขาให้ ‘ฮันดงฮุน’ เป็นผู้แทน คนพวกนี้รู้อนาคต
ตั้งนั้นย่อมไม่มีทางมอบตำแหน่งผู้แทนให้กับตัวละครในนิยาย

แต่ชื่อของกูก็ไม่ใช่ผู้แทนกลุ่ม ดังนั้นคำตอบก็เหลือแค่ออย่างเดียว

[สมาชิกกลุ่มที่เหลือของ ‘กลุ่มทงมโย’ ฝ้ารอกการดูแลจากคุณ]

ตอนนี้พวกเวรยามล้วนไร้ความหมาย จงมีนชอบพูดละล้าละลักด้วยความ
สิ้นหวัง

“ท่านยูจุงฮยอกครับ! ะ... ถ้าพวกนักพยากรณ์คนอื่น ๆ รู้ความจริงเรื่องนี้
ละก็...”

“อินเทอร์เน็ตใช้งานไม่ได้ แล้วจะบอกพวกนั้นได้ยังไง”

ในตอนนั้นเองชื่อของกูก็ถึงได้ตระหนักว่าแผนการทุกอย่างพังทลาย เขา
คลานเข้ามาหาผม

“ทำไม... ทำไมถึงทำกับพวกเราแบบนี้ล่ะครับ!”

“ไม่รู้สิ จะมาถามเรื่องแบบนี้เอาตอนนี้ฉันน่าจะไม่มีคำถามแล้วละมั้ง
ต่อให้เป็น ‘ยูจุงฮยอกตัวจริง’ ก็คงไม่ร่วมมือเป็นพันธมิตรกับคนอย่างพวกนาย
อยู่แล้ว”

“อะ... หมายความว่ายังไง... หรือว่า...”

ผมแสยะยิ้มมองคนที่หันหน้าซีดเผือด

“ใช่ พวกนายน่าจะอ่านมันให้จบเรื่องสิ”